

ANTONI MIRO'

Escriuen:

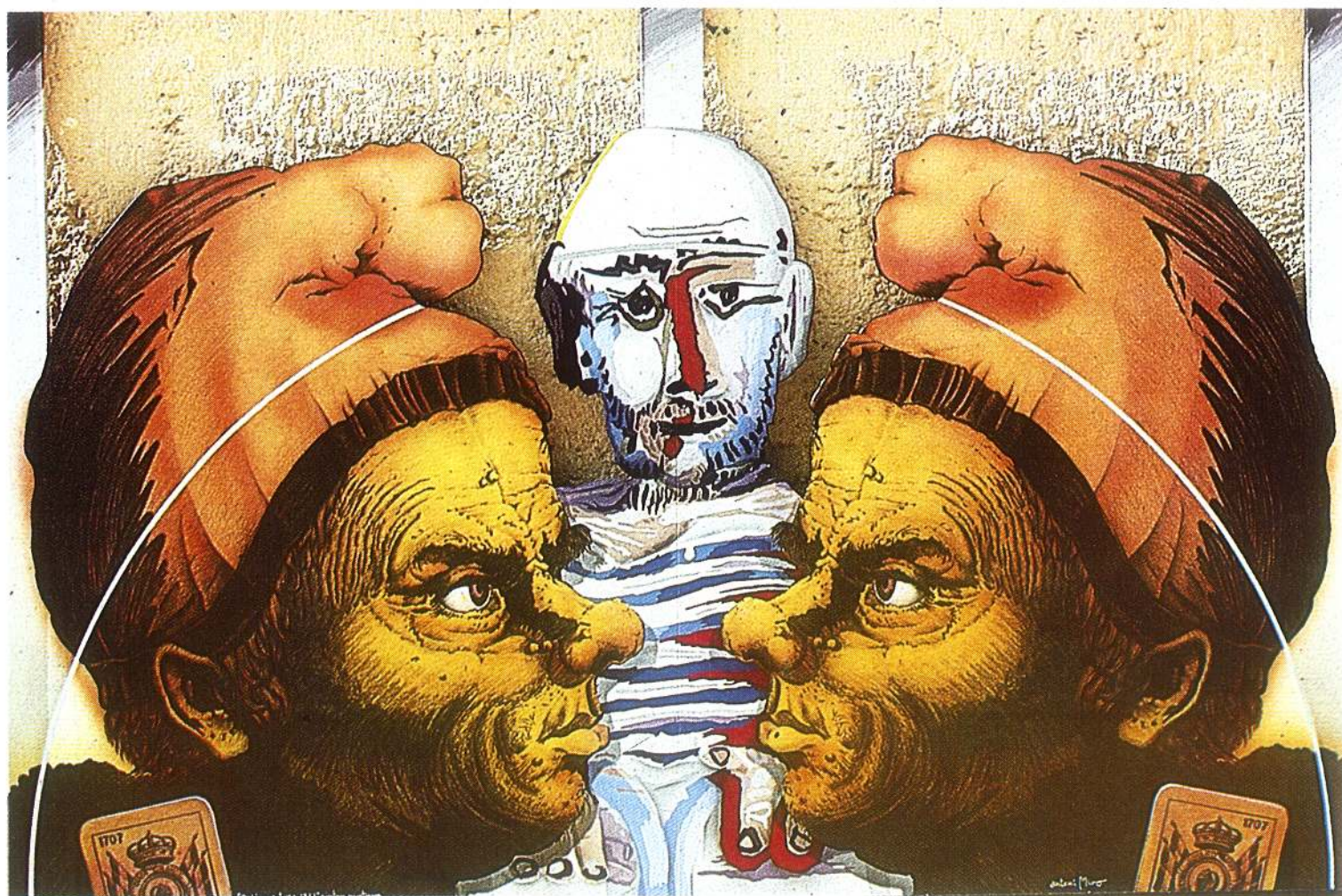
JOSÉ M.ª MORENO GALVÁN
JEN BOISSIEU
JENS HAGEN
PABLO SERRANO
EUSEBI SEMPERE
JOSÉ DE CASTRO ARINES
JOAN FUSTER
RAFAEL ALBERTI
VICENT AGUILERA CERNÍ
ANTONI GADES
ARNAU PAUIG
XAVIER BRU DE SALA
DANIEL GIRALT MIRACLE
VICENT ANDRÉS ESTELLÉS
ERNEST CONTRERAS
GONÇAL CASTELLÓ
JAUME PÈREZ I MONTANER
JOSEP CORREDOR MATHEOS
FÈLIX CUCURULL
SALVADOR ESPRIU
LUIS RODRÍGUEZ OLIVARES
OVIDI MONTLLOR
JOAN A. BLASCO CARRASCOSA
JOAN VALLS I JORDÁ
GLÒRIA BOSCH I MIR
ISABEL CLARA SIMÓ
ROMÀ DE LA CALLE

ANTONI MIRÓ

PINTEU PINTURA

PINTEU PINTURA

DIALOG A TRES, 1987 (PINTURA, 98 x 136). COL. J.A. CATALÀ, MALLORCA

L'Ajuntament d'Ibi i la Caixa d'Estalvis Provincial d'Alacant s'honoren de mostrar avui —a les Sales del Centre Cultural de la Vila d'Ibi— una part significativa de l'obra d'Antoni Miró, un dels nostres artistes més destacats, sens dubte el més arrelat, el més identificat amb la gent que pobla aquestes comarques i amb llur història, la qual ha sabut testimoniar amb singular fidelitat.

Ens congratulem per aquesta avinentesa i per oferir a tots els ibiers la possibilitat de retrobar-se, reconèixer-nos-en i sentir-nos poble, un poble que camina cap al futur amb esperança.

AJUNTAMENT D'IBI

CAIXA D'ESTALVIS PROVINCIAL D'ALACANT

RETRAT EQÜESTRE, 1982-84 (PINTURA, 200 x 200, FRAGMENT). COL. PARTICULAR

MENINA-NINA, 1980 (PINTURA, 70 x 70). COL. NURIA ABELLÓ I PERE BOFILL, BARCELONA

DIDAC D'ACEDO, 1980 (PINTURA, 60 x 60). COL. LUIS RODRÍGUEZ I JUANA GINZO, MADRID

Un cas apart

A Antoni Miró, sempre he tingut que pensar-lo i imaginar-lo en una posició excèntrica respecte al panorama general de la pintura i dels pintors. La seua vida transcorria a Alcoi, i des d'allí ens arribaven les seues noves i quasi mai ens arribava ell mateix. El seu és un cas apart i especial, perquè, en canvi, sí que sabem el que estava fent. Podria dir-se que ell s'havia situat lluny del món però, havia aconseguit de col·locar el món aprop d'Alcoi.

Jo crec que el terra que trepija i el panorama que contempla no és pas indiferent en la gestació de la seua pintura. La seua pintura té dues dimensions fonamentals, les quals podrien ésser contradictòries si no fos pel difícil equilibri en què Antoni sap mantenir-les: una dimensió és la de la seua capacitat sintètica; la de la seua economia expressiva reduïda a les seues quatre línies i coloracions essencials: allí on es diria que no es diu gratuïtament com es diu. L'altra dimensió és la seua capacitat documental i, per a dir-ho d'alguna manera, «de compromís»: eixa actitud que el poeta a ésser espectador no passiu de qualsevol drama del món...

JOSÉ M.ª MORENO GALVÁN / Madrid, setembre del 1973

La mateixa fraternitat d'Occitània

Quan vaig veure per primera vegada l'obra d'Antoni Miró a Marsella, vaig quedar fascinat del seu ofici i la seua sensibilitat, que li a permès de donar un ressó català a un estil que està molt connectat a tots els nous corrents realistes de la pintura internacional, es tracta d'una perfecció tècnica amb el complement d'un contingut palés a les seues pintures, metallgràfiques, dibuixos i gravats. M'omple de joia el retrobar en els accents de la seua obra, la mateixa fraternitat d'Occitània, i cal dir que encara que tinguem els obstacles de les muntanyes entre nosaltres, estem units a molts dels seus compatriotes, com per exemple: Joan Miró o Antoni Clavé.

Més encara que la forma, n'és el contingut qui ma tocat i marcat. N'estic persuadit i segur que abordar tan directament els problemes és la seua preocupació, i en preocupar-nos-en a tots, esdevé així d'eficaç.

JEAN BOISSIEU / Marseille, febrer del 1973

Sobre la llibertat

En l'obra d'Antoni Miró, apart del compromís social i polític, sempre està present la voluntat de jugar i experimentar nous mitjans d'expressió. Es una continuada denúncia contra el feixisme segregacionista, una petició de llibertat, humanitat, independència nacional i cultural.

Seus títols palesen el racisme —que patim—, la misèria, la guerra, i com a rerefons, amb un desig explícit: l'esperança.

Quan ens parla sobre la violació dels drets humans —arreu del món— no en parla sols de l'opressió a Estats Units de Nort Amèrica o a Xile, sinó que demana el mateix temps la llibertat de tot-hom, i fonamentalment, la del seu propi país.

JENS HAGEN / Köln, juliol del 1974

TOT ESGUARDANT ANTONI MIRÓ

Home i nom Miró,
que mirà i amenaçà des de la seva història.
Melena i barba de jove antic.
D'Alcoi, d'allà amunt,
com àguila que albira en color refulgent o obscur
la injusta condició humana,
muntó d'homes-misèria que esperen.
Solament esperança,
paraula, gest que resta al fons,
most de raïm abans del suïcidi.
Espera, perquè la teua realitat és vida
i s'anomena ESPERANÇA, i pinta,
perquè la teua mà escriu aquesta història i
romans per ésser viu de la teua altra vida.

PABLO SERRANO

Madrid, a set d'agost del 1973

(A Antoni Miró)

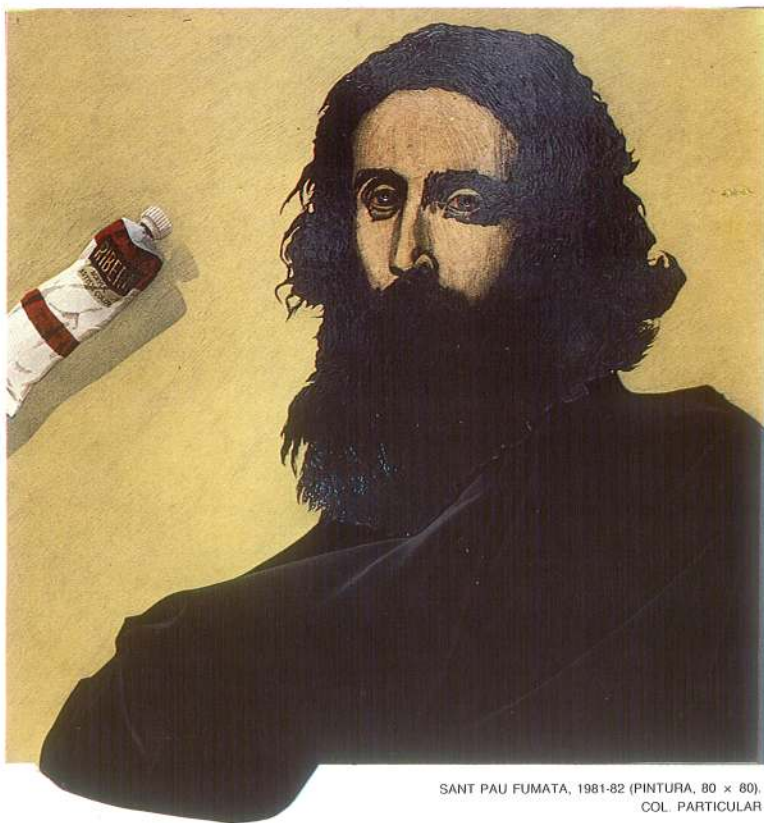
... Superfícies planes,
sense modular, acerades,
tibades en llurs contrastos,
on predomina el negre,
pregon com els abismes,
com el nostre destí sense
esperança.

EUSEBI SEMPÈRE

Madrid, agost del 1973

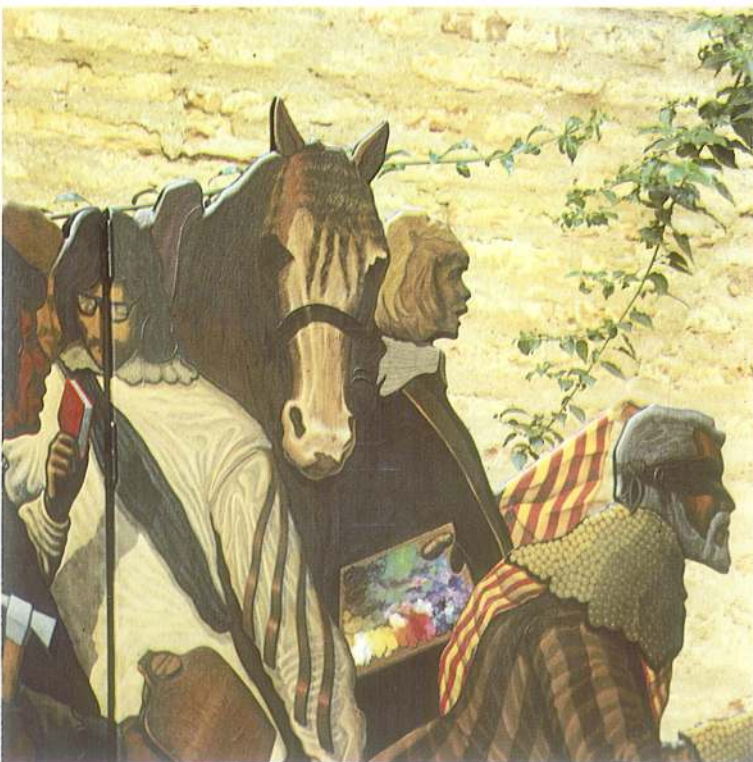
DUQUESA D'ALBA, 1981-82 (PINTURA, 80 x 80). AJUNTAMENT D'ALACANT

SANT PAU FUMATA, 1981-82 (PINTURA, 80 x 80).
COL. PARTICULAR

LLANCES IMPERIALS, 1976-77 (PINTURA-OBJECTE, 250 x 850). MUSEU D'ART CONTEMPORANI DE SEVILLA (FOTO)

LLANCES IMPERIALS, 1976-77 (PINTURA-OBJECTE, 250 x 850, FRAGMENT)

Exigències testimonials de l'art

El nom d'Antoni Miró em ve sonant, més que actiu, gairebé frenètic, en la crònica diària del nostre art per fora i dintre del país. La seva activitat es multiplica en els més diversos quefers, i així són les seves volences d'art figures de les meves pròpies atencions artístiques, posades a diari davant meu, notícia sempre de les meves pròpies notícies. I quans'exposen a la meua atenció crítica, dic —o he dit d'elles— que tota aquesta inventiva de Miró —pintura, escultura, ceràmica— està carregada de vida, i que el que més em plau sia també la que anem a nomenar pintura de l'«humanisme» i la seva escultura, el camí i pretensió de les quals, per la seva cavil·lació moral, aprobe. Però en la meua opinió, el més important d'aquest home és la seva curiositat insadollable, la seva vigilància sobre les exigències testimonials de l'art com a figura de significació de la nostra vida, que ell trasmuta molt saviament en figuracions del seu inquiet univers, pesquissitiu, denunciatiu, premonitor, les aspiracions del qual celebro molt jiosament.

JOSE DE CASTRO ARINES / Madrid, setembre del 1974

Jove com és encara

Antoni Miró té ja, feta i ben feta, una obra llarga, complexa, tumultuosament vivaça. L'artista no ha sabut ni ha volgut resistir-se a la primera exigència, del seu ofici: el domini màxim de les possibilitats expressives, a través del qual, a cada moment, la tria i l'ús es converteixen en solució única, irremplaçable i clara. No es tracta d'un «experimentalisme» gratuït, del joc endogamic de l'estètica, de provar per provar, sinó d'exercir els recursos de la llibertat creadora amb el propòsit d'estatuir-se una dicció, sempre personal i alhora sempre objectiva, capaç de servir la intenció última del treball. Antoni Miró s'hi ha aplicat des de tots els cantons assequibles: la pintura, la ceràmica, el dibuix, els murals, les més diverses tècniques gràfiques, els mòbils, l'escultura, amb metall o amb fang... La dialèctica intrínseca de cada procediment la dut a realitzacions aparentment contradictòries. Però només aparentment. En el fons de la sostinguda i proteica feina d'Antoni Miró hi ha des del primer dia, una decisió crítica projectada damunt l'home i damunt la societat que l'home occidental ha creat. Unes vegades és el crit de denúncia, unes altres és el sarcasme revulsiu, de tant en tant és la mateixa incongruència d'un art acorralat per les pròpies hipòtesis. D'aquí la profunda suggestió que en deriva. I la lliçó.

JOAN FUSTER / Sueca, març del 1976

ONE DOLLAR D'ANTONI MIRÓ

El dólar

Yo te alambré hasta hundirte en las tinieblas

El dólar

Te corrompí hasta hacer de ti un gusano

El dólar

Te ensangrenté y maté para luego escapar y abandonarte

El dólar

Papel del crimen pronto para ser ya cubierto y enterrado
por la más luminosa materia fecal libre de los hombres

¡El dólar! ¡¡El dólar!! ¡¡¡El dólar!!!

RAFAEL ALBERTI

Roma, abril del 1975

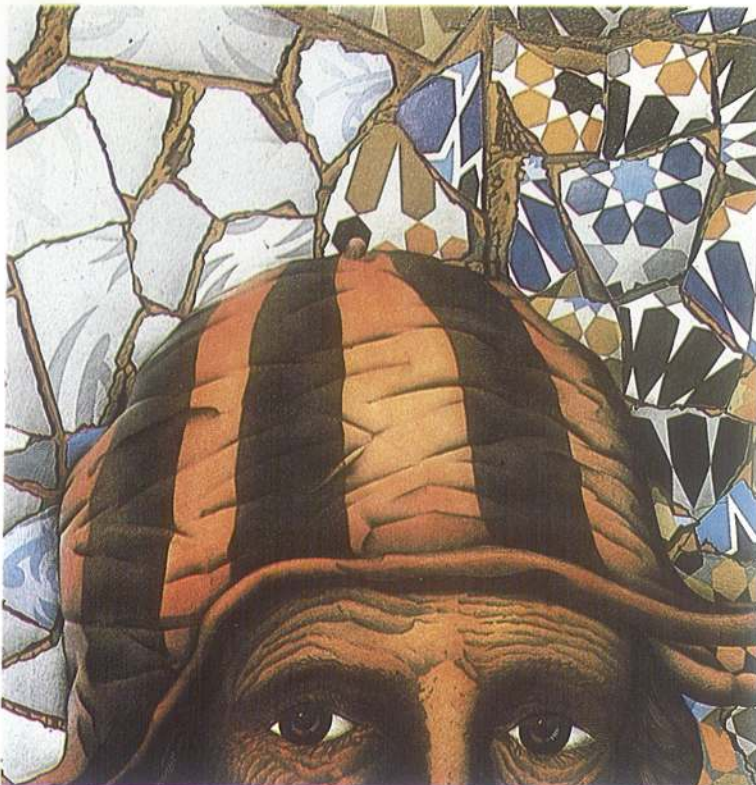
(De la carpeta de serigrafías «One dollar-Antoni Miró». Editada per Juana Mordó, Madrid, 1975).

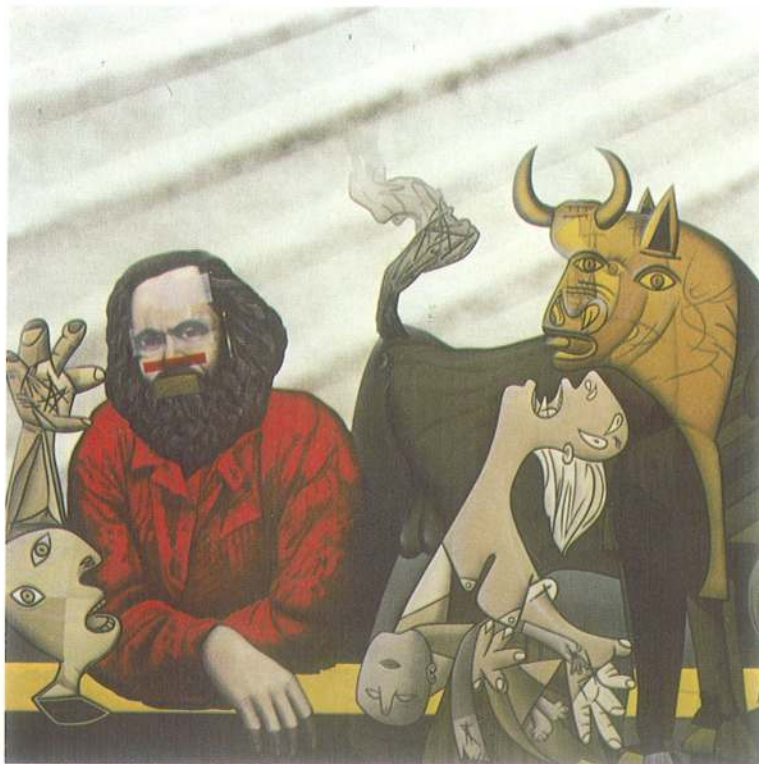
LA LLETERA DE BORDEAUX, 1982 (PINTURA-OBJECTE, 100 x 100)

L'OBRE MALFERIT, 1982-85 (PINTURA, 100 x 100)

VISCA GAUDI, 1986 (PINTURA, 98 x 68, FRAGMENT), COL. PARTICULAR, CASTELLÓ

PERSONATGE ESGUARDANT GUERNIKA, 1986 (PINTURA, 200 x 200)

Tot donant testimoni

Des de sempre, l'art d'Antoni Miró ha estat aliniat en les files del «compromís». Vol dir això que es tracta d'un quefer indissimuladament polític i que, per consegüent, cadascuna de les seues obres contribueix a la permanent actualització d'un tema tan vell com la seua antiga i inexplicable polèmica. I cal insistir sobre això d'«inexplicable», car qualsevol presa de posició (i l'abstencionisme també en comporta una) és de naturalesa política, tot donant testimoni d'una manera d'entendre la relació entre les tasques artístiques i la societat.

En aquestes altures resulta ocios i redundant retreure una cosa tan clara i arxiconeguda. Mai està de sobres, tantmateix, subratllar l'evidència d'un compromís voluntari, quan hi ha tants que segueixen disposats a robar-li sentit comunitari, projecció i interconnexions a les activitats humanes, amagant «estètica» la pròpia domesticació, la qual implica adhesions passives a les mitologies i poders dominants.

Llavors, en recordar quel com tan obvi com la negativa de l'artista Antoni Miró a ésser una merla ensinistrada i conforme amb el seu plàcid captiveri, no estem eludint la problemàtica medul·larment artística, sinó més bé afrontant-la de ple. Perquè el «compromís», en establir-se des dels termes d'una activitat específica, solament és vàlid i eficaç —dins les seues pròpies limitacions— quan hom el contreu en termes d'aportació estètica i d'enriquiment idiomàtic. La història de l'art és una crònica d'inconformismes. Els «períodes» els fan les escoles mitjançant els grans intèrprets de cada època, però és el ferment de la disconformitat qui descobreix les claus visuals que exigeix cada instant.

En aquest darrer sentit, l'obra d'Antoni Miró, posant sobre la taula les seues cartes polítiques, pertany també a l'inconformisme d'aquells que cerquen sempre sense repòs els camins visius contemporanis. Reconeixent la seua historicitat —la seua identificació amb el propi temps i les seues tensions— vol rectificar el curs de la història vers rumbos positius mitjançant la conscienciació com antítesi de l'alienació. Es a dir: està, senzillament, fent «art». I el fa aferrant els elements simbòlics i emblemàtics que jutja comunicants i actius al present.

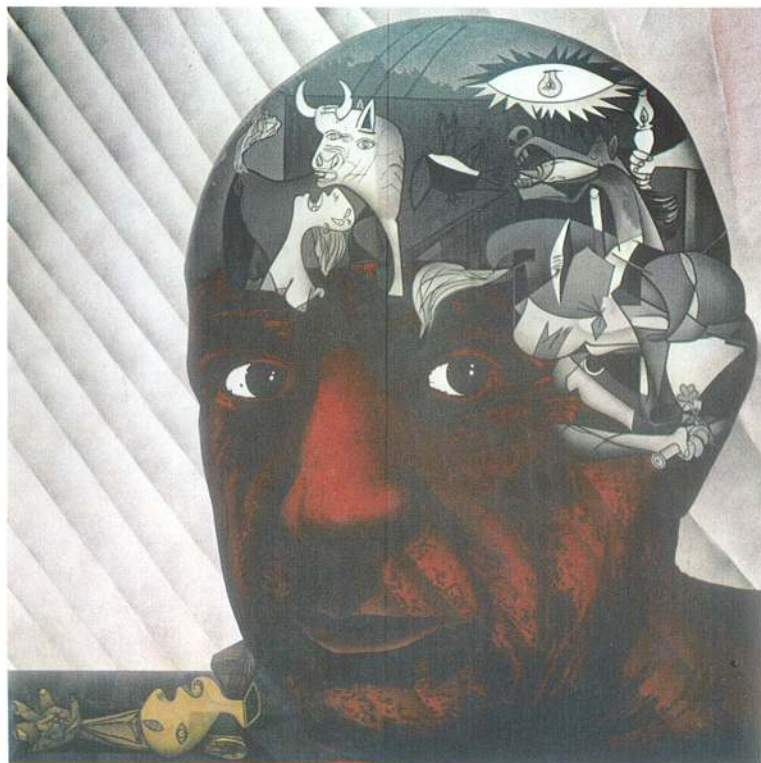
Per acomplir la missió que s'ha imposat, Antoni Miró escampa la seua ampla capacitat, la seua fecunda inventiva, el seu creixent perfeccionament.

VICENT AGUILERA CERNÍ / València, juliol del 1975

Toni
y qué haremos nosotros
con una democracia burguesa.
Nos damos cuenta
de
demasiadas cosas
tenemos, más que un carnet,
una conducta de siempre,
una lucha sin horizonte de beneficios.
Toni, ¡somos perdedores seguros!
seremos eliminados sin juicio,
será demasiado evidente.
Siento más que nunca no
hablar mi lengua,
una injusticia más que hicieron
para separarnos.

ANTONI GADES

Altea, 28 de juny del 1977

GORA EUSKADI, VISCA PICASSO, 1985 (PINTURA, 200 x 200, DÍPTIC). COL. JOAN TUDELA, ALCOI

DALIMÓBIL ROIG, 1987 (PINTURA-OBJECTE, 44 x 130)

PAM CONTRA LA CULTURA, 1982-85 (PINTURA, 100 x 100). COL. MOORTEMANS, BRUXELLES

REPRESSIÓ NO, CULTURA SÍ, 1982-85 (PINTURA, 100 x 100). COL. J.A. CATALÁ, MALLORCA

«L'Epinalisme» valencià

Antoni Miró, és un dels artistes valencians que han convertit com a temàtica de la seua obra plàstica la concreta realitat de la lluita contra l'opressió de l'home i el testimoni gràfic de l'home oprimit. Mentres tant, en el mateix àmbit valencià, uns han orientat l'obra cap a l'abstracció constructiva, altres s'han decantat cap a la creació d'una imageria que, per a designar-la d'algun mode, direm d'«Epinal», entenent aquest terme ja consagrat en el sentit de que es tracta d'una manifestació gràfica que es vol atenta als còdis perceptius i comunicatius més simples, directes i populars, en contraposició als primers, que deuríem designar com cults i elitistes, sense que això predisposse cap juí de valor estètic, que és el que n'hi ha que descarregar, en aquesta ocasió, el concepte d'«Epinal», que es considera com estèticament degradat, encara que som conscients que, en realitat, es tracta d'«altra» estètica.

En aquest sentit, l'actitud dels epinalistes, o dels cronistes, terme que no utilitzem pas substantivament perquè hi ha alguns grups o equips de producció que l'han adoptar com a autodesignació; els epinalistes, deiem, elaborem llur obra a l'impuls de fets concrets, que estetitzen segons còdis comuns amb l'objectiu de l'eficàcia comunicativa —actitud, emperò, de la qual no està absent el segell personal de cada autor—. Aquesta tasca no resta exenta d'atacs solapats o directes a les obres «cultes» i/o «elitistes», que en el cas d'Antoni Miró és posat de manifest en el seu Velazqueny «Las Lanzas». Però més encara que en aquesta obra monumental d'Antoni Miró, creiem que la seua força es troba majorment en la seua producció a l'home concret malejat i maltractat per les circumstàncies, d'entre les quals obsessivament es troba el dòlar, que hi ha que interpretar, clarament, per l'imperi comprador, envilidor i corruptiu del capital.

El dòlar, els diners, aquest ent abstracte és el que motiva que els homes es converteixen en opressors i en oprimits. En llur possessió, o en la seua càrrega, resideix la llibertat o esclavitud de l'home. Les sensacions i els sentiments hi tenen un signe o altre segons la participació que en ells hi haja dels diners. Llurs dones, llurs nus, llurs cossos femenins posen en evidència que les sensacions són unes o altres en funció del posseïdor de diner. Més terribles són les seues imatges d'homes uniformats; què volen testimoniar?, una maldat congènita, una pobresa d'esperit congènita, que l'home és el llop de l'home?, o bé, no continua mantenint-se al darrere de tot això el poder del diner, orientador i organitzador de les relacions entre els homes? Interrogants als quals em pareix que permet de respondre, sense cap dubte, l'obra d'Antoni Miró.

En tant que artísticitat, tècniques i procediments, em sembla que l'obra d'aquest artista no ofereix cap dubte. Es bona i de qualitat, i reuneix les condicions d'eficàcia suficients per a alcançar el nivell del pla comunicatiu. La varietat de procediments: pintures, objectes, metallgràfiques, permeten a l'artista tractaments diferents i recursos més adequats per a determinats tipus de temes. En les escultures de bronze de petit format, em sembla que el seu autor alcanza nivells que escapen de l'epinalisme abans assenyalat per a endinsar-se per veriquets de l'expressionisme.

ARNAU PUIG / Barcelona, maig del 1977

INDEPENDÈNCIA

(A Antoni Miró)

Marbre blanquíssim
que ens has vist néixer: terra
l'ombra d'un núvol
en un desert la lluita
somou la pols del marbre.

Alba de pedra
somnia que et despertes:
arrana l'ombra
soldats nous es desarmen
¡vencen a tret d'alba!

XAVIER BRU DE SALA

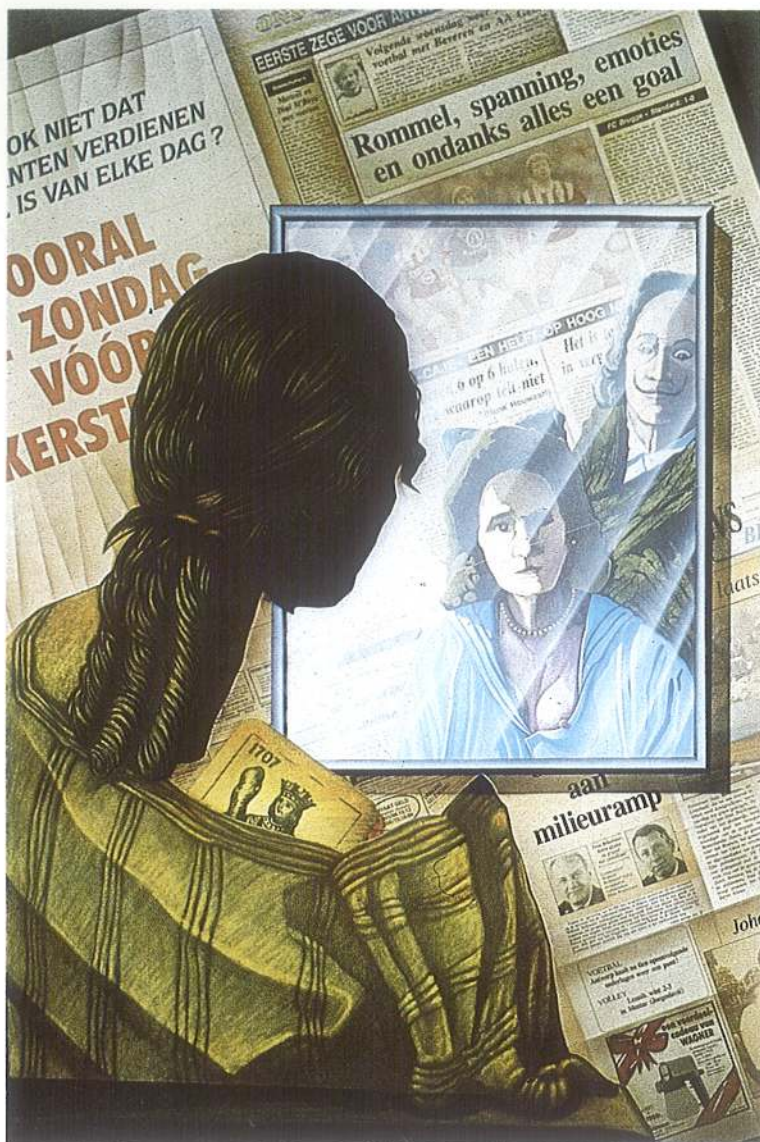
Barcelona, setembre del 1978

BOSCH, MIRÓ, JAN SANDERS, 1985 (PINTURA, 200 x 200, DIPTIC)

QUATRE BARRES, 1981-82 (PINTURA, 160 x 160) COL. MIROFRET, ALCOI

EL MIRALL DE DALÍ, 1987 (PINTURA, 98 x 68)

Antoni Miró, un crit de denúncia

Es el seu un realisme social, una mena de crònica de la realitat, un art compromés? Miró ha superat les caselles que podrien confirmar-lo en un determinat «isme», la seva obra segueix una evolució fermament arrelada en el batec dels corrents polítics i la seva dinàmica. Són els fets i les vivències socials el que preocupa l'artista, tant a nivell local, com a nivell internacional. La vària iconografia per ell emprada té connotacions molt directes i legibles. Les diferents sèries o etapes d'obra seva (Amèrica Negra, El Dòlar, etc.) són un clam per la llibertat, per la solidaritat humana, una lluita contra l'opressió de tota mena... Soldats, policies, guerrers, armes, dòlars rebregats, éssers apallissats i oprimits, torsos femenins falgel.lats..., són la base temàtica d'una anàlisi del nostre món feta amb agosarament i gran expressivitat...

DANIEL GIRALT MIRACLE / Barcelona, abril del 1977

Les Llançes d'Antoni Miró

«Quan el mal ve d'Almansa...» fou una exposició, magna, que va presentar l'Ajuntament d'Alcoi. Encara conserve, nítida, la impressió, «l'efecte» que em va causar, de grandiositat, de bon treball, de treball, ferm, en veure-la, aquell capaltard, a Alcoi. Recorde l'exposició, amb el dramatisme, davant, d'aquella figura, corcada per l'abandó; com recordeigualment al meu molt admirat amic i company, Antoni Miró, una mica com encongit dintre aquell «temple». L'Alcalde d'Alcoi, Josep Sanus, hi era present, i donava un aire de «festa», de «festa grossa», a l'acte, després vingué la nit, els dies i les nits; i sempre he pensat en aquell conjunt de treballs fastuosos que, fonamentats en diverses variants sobre el quadre de «Las Lanzas», de Velázquez, val per un «oratori», en carn viva, de tot el que va significar la derrota d'Almansa, el decret de Nova Planta, les iniquitats, «centralistes», que han seguit i segueixen... Toni Miró va emprendre l'obra, ambiciosa, amb coneixement d'un art i uns mitjans; es va tancar, amb pany i clau, al seu Mas i va treballar, com un boig, dies i dies; després va retornar, com al.lucinat encara, a la vida de cada dia. Ara, a Alcoi, ell es mirava l'obra feta, amorosament —«l'obra feta... la mala puta»—. Altres persones han fet, amb més coneixement de la matèria que no jo, l'elogi puntual i precís d'Antoni Miró: jo només vull deixar, a la seua porta, com qui deixa una pedra, un «senyal», la meua vella admiració per Antoni Miró, un gran valencià, combatiu, combatent, de les primeres hores, que viu i treballa, lluita, exerceix, a Alcoi, on encara es conserva la casa on es va reunir la I Internacional.

VICENT ANDRÉS ESTELLÉS / València, agost del 1980

REPRESSIÓ

No em digueu la paraula, eixa malaurada paraula. I si fos —penseu-ho bé— només una paraula? Perquè si fos només una paraula, podríem, qualsevol matí lluminós, esborrar-la per a sempre, fer desaparèixer, amb les nostres mans ben treballades per la tasca d'aixecar la llibertat, totes les seues grises lletres i els seus grisos ecos —gris blavenc, gris olivera, gris terrós, gris negre, gris gris—, llevar dels papers les seues ressonàncies de trets i turments, de fusells i estaques, d'ossos i cors i caps trencats, foradats, esclafats, podríem allunyar de l'anyenca memòria el seu soroll de pólvora, ordres i escorcolls.

No em digueu la paraula, us prego. Perquè si altra vegada colpeja l'aire del carrer i arriba fins a nosaltres, si fóra fals que és només una paraula, a quin lloc de la terra sepultàriem, germans, la llibertat que tant, tant estimàvem?

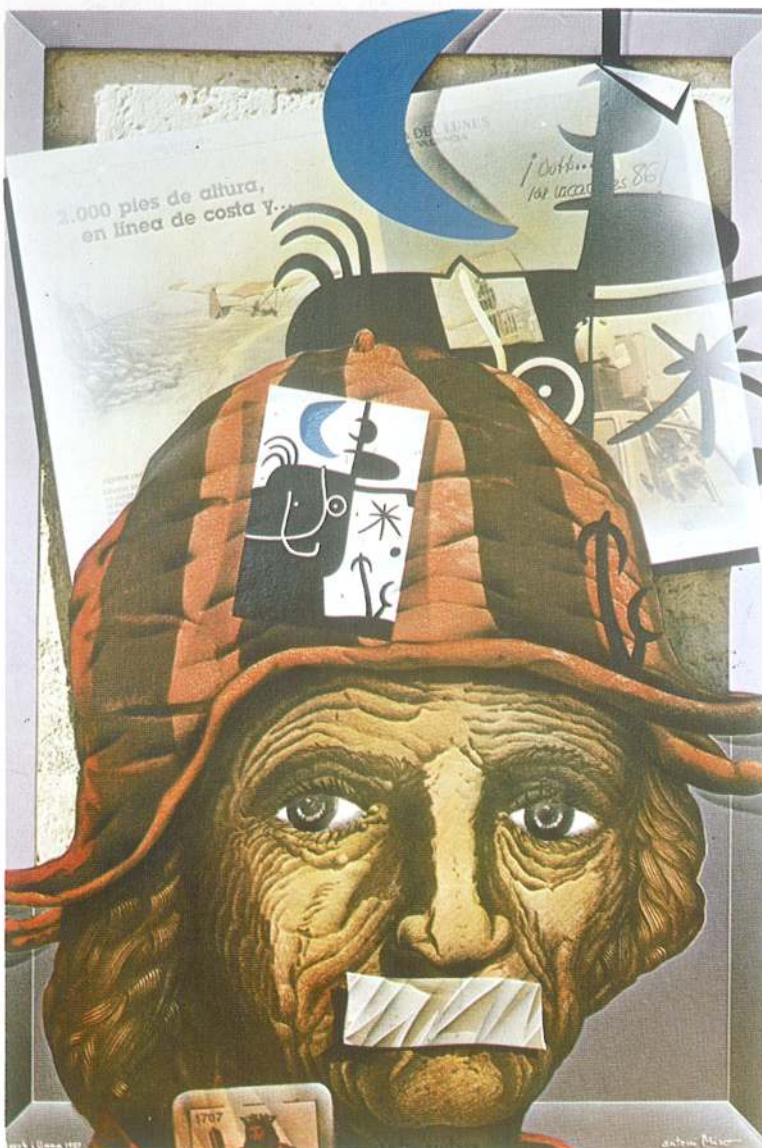
ERNEST CONTRERAS

Alacant, gener del 1979

UN REI A PARÍS, 1987 (PINTURA, 98 x 68)

(De la carpeta d'aiguaforts d'A. Miró, «Repressió». Edita: Alcoiarts, Altea, 1978-79).

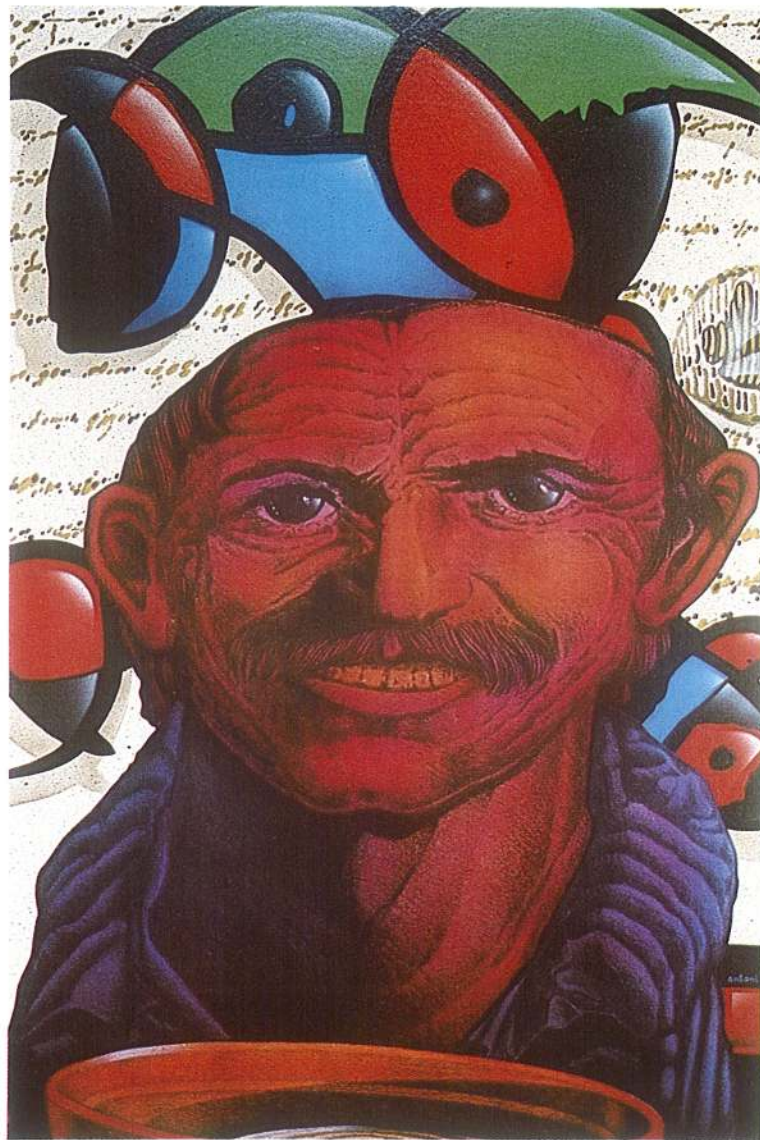

Un món convulsionat

(A Antoni Miró)

Ara la pedra és pedra; cap record
no pot trencar la llum i l'ombra i l'aparença,
ni pot guarir ferides tan pregonas
com aquest mar de cendres i els coltells
arran del llavi i la basarda al pit
i el boscam eriçat de falsos mots.
La pell i els ossos i els cabells no poden
acceptar l'enrenou de les aranyes,
la solitud del corb, l'òliba fosca
o el buit irremeiables de l'absència.
Sota el cel ofegat quin sol o quina boca,
l'aspra geniva i la pell esguerrada,
llengua de fang i rosegades ungles.
Només la solitud de l'evidència
del temps perdut al laberint grotesc
d'un fals desig i unes paraules fosques.
Només la solitud de l'evidència
d'haver-hi estat els favorits dels déus
ara ofegats en el boscam metàl·lic
d'aquests ulls follament enverinats.

JAUME PÉREZ I MONTANER
València, 1985

AMIC DE BACO, 1987 (PINTURA, 98 x 68)

GALA I OCELLS, 1987 (PINTURA, 98 x 68)

Els cartells d'Antoni Miró

Posem-nos, per una vegada, radicals. Exagerem, a consciència, per fer-nos entendre millor. No ens asuste dir, davant d'aquests cartells d'Antoni Miró, que el cartell és el vertader art de nostra època. Funció útil i ingredient estètic. L'art, no pur, brut però: de vida, és clar. No és ço el que anyoràvem? L'art compromès, no amb una tendència social o artística determinada, sinó amb la seua llibertat i la de tots.

Advertiu algunes de les notes identificadores del cartell, potencia-des al màxim. Així, la contundència. Cadascun d'aquests cartells ens surt al pas, tombant-nos. Son clars, podem captar el seu significat immediatament. Son també sorprenents. És a dir, contenint elements que ens son familiars, hi ha sempre certa distorsió de lo real que des-perta el nostre interès i centra la nostra atenció en el tema proposat.

El realisme acusador va acompanyat d'una culta ironia. Antoni Miró és capaç de jugar amb elements molt diversos. No hi ha una pre-ferència per certs temes, excloent-ne d'altres. En sembla important que el seu realisme siga capaç d'enfocar tan directament les coses, que aquestes quasi desapareguen com a tals i es disolguen en una abstracció significativa. No hi som, doncs, davant un realisme social ingenu, d'aquells que encara son capaços de fer-nos esgarriar de ver-gonya forana. Antoni Miró fa, abans de tot, art-si és que desitgem veu-re —ho així— encara que certament lo útil i lo estètic resulten insepara-bles.

Junts, aquests cartells formen una galeria de testimonis de la nostra època. Ací hi és representat o evocat tot el que ens dol i ens angosta. Contenen al·lusions concretes, es refereixen a fets que han ocupat les primeres planes dels periòdics un dia determinat i, amb tot, tenen també caràcter de símbol. Quí ha dit —es a dir son tants que no podríem nomenar-los a tots— que hi ha que esborrar els símbols i, anant més enllà, desfer totes els mites? No hem fet més que substituir uns mites per altres... que no son sinó versions d'aquells: ví nou en ge-rres velles. D'aquí la significació, densa i clara, abstracta i precisa, que podem trobar en els cartells d'Antoni Miró. Cartells que son *acció*, que es troben inserts en el mon quotidià i al mateix temps, per com han arribat al cap i per raons més difícils de triar ara, per valors que sabem reconèixer però —confesem-ho— ens costa fer explícits, art, art tan im-pur com pur: art a seques.

JOSEP CORREDOR-MATHEOS / Barcelona, juliol del 1983

Combat d'esperança

Antoni Miró és un gran artista que conecta amb la realitat i, ultra-passant-la, denuncia tot allò que li fa nosa; tot allò que converteix la vida en una mena de malson per a la majoria dels habitants del nostre planeta; un malson que esclafa el somni que vol anar a la recerca del paradís —d'una mena o altra de paradís—.

I entre somni i malson, Antoni Miró manipula la forma, el color, i ens en posa al davant la troballa d'imatges que ens entra pels ulls i ens esclata en la sang, com bandera de lluita. I el dolor i l'esperança són nostres amb ell i el camí és menys feixuc, si bé sempre fugaç tot plegat perquè el temps se'ns escorre en un pou sense fons. L'art és d'ara i per ara; és combat d'esperança i dolor. La durada no importa; que, llevat de l'espai que perdura immutable, res no pot ésser etern, que la forma, el color i la llum són finits, i el batec de la sang. Tot s'a-caba.

Els cartells de l'Antoni Miró poden ser perdurables com el marbre esculpit, con el bronze. Són un clam del moment que vivim que ens penetra i avança amb nosaltres, travessant estimbals, trencant límits.

FÈLIX CUCURULL / Barcelona, agost del 1983

MÓN D'ANTONI MIRÓ

En homenatge al gran artista alcoià.

Molt a migjorn del nostre país rar,
aguaita nit un solitari far.

El bleix del sofriment el va sotjant,
ones endins, a l'hora del foscant.

Ell em segueix en l'aspre desconhort
de vanament lluitar contra la mort.

— Les mans amb gruix de cordes m'han lligat,
quan als senyors demano llibertat.

— No puc fer res per ajudar ningú,
perquè jo sóc tan desvalgut com tu.

Però sense descans, amb viu clamor,
em serviran la forma i el color.

És un combat que mai no vol repòs.
Hi deixo l'esperit, el moll de l'os.

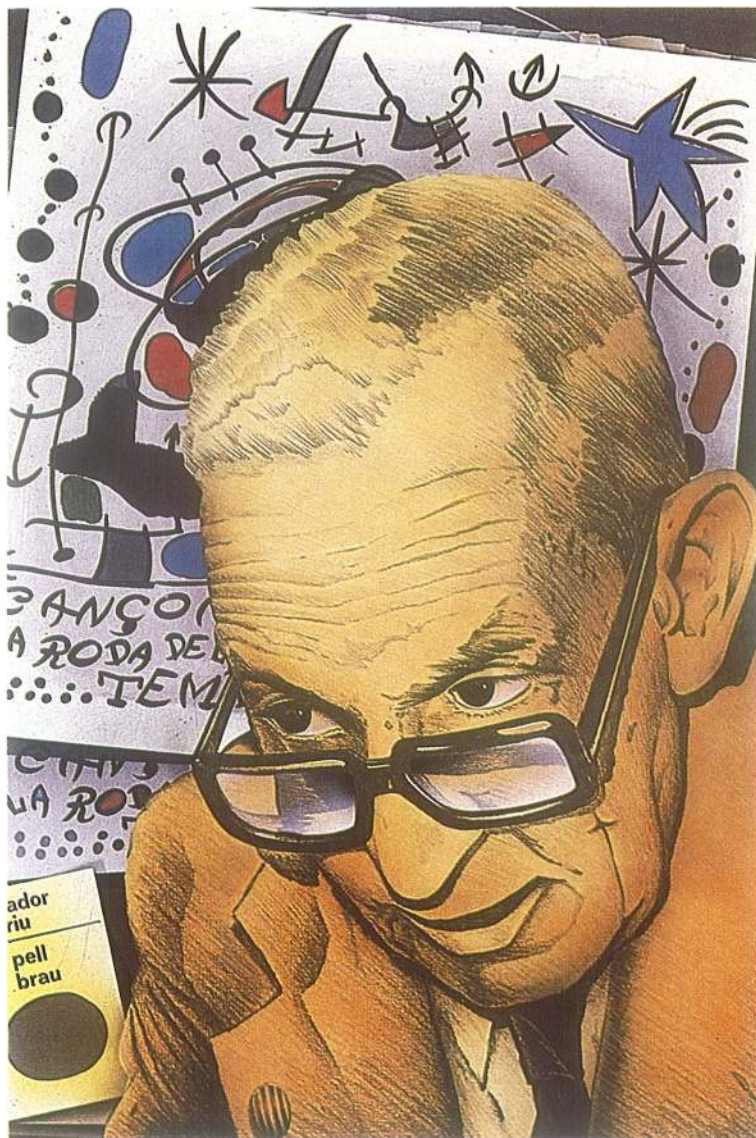
— Entona, doncs, un càntic triomfal
damunt abismes guardadors del mal.

Heu ben guanyat, clars ulls, lluny de cap vesc,
tan sols esbatanats a l'aire fresc.

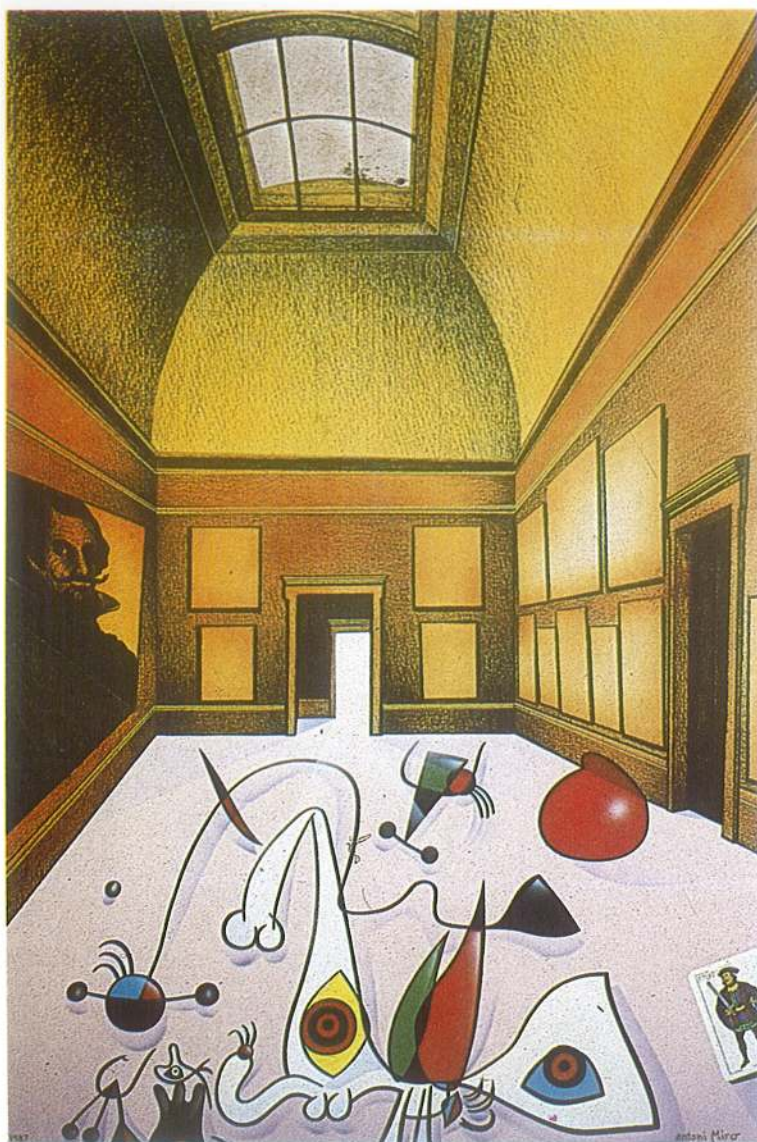
I sentiràs com l'ala de l'ocell
t'uneix, al blau, al nom d'un poble vell.

SALVADOR ESPRIU

Barcelona, maig-juny del 1984

RETRAT D'ESPRIU, 1987 (PINTURA, 98 x 68)

L'HERMITATGE, 1987 (PINTURA, 98 x 68)

El temps no mata

L'art innocent no existeix. L'art neutre, al marge de la política independent d'ella, no existeix. Un paisatge d'atmel·lers en flor, sense altres pretensions, no deixa de ésser reflexe d'una idealitzada concepció del món, una actitud política front a l'altra en què l'artista pren partit i jutja críticament la realitat. A la fi, res no és estrany a la vida, tot és producte de la societat d'on neix. I del temps.

Portem a sobra de nosaltres la història de l'home i ens reconeixem en ella. I, així, quan Antoni Miró va rescatar actius i formes de «La Rendición de Breda» per crear la sèrie «Les Llances» estava furgant en el passat i el feia seu. I va donar algunes passes més. De la seua mà eixiren significats afegits: Imperialisme, opressió. Arrencà de la pintura ja pintada per desvetllar la seua pròpia realitat, trencà la neutralitat aparent del temps passat per afirmar el contrari.

L'art és un producte històric que pot servir per canviar la història, un instrument per transformar el món. Contemplar «Les Llances» i quadres posteriors és esgotar les possibilitats d'afirmacions com les anteriors.

Es tancà una època en l'obra del pintor i començava un altra. L'encontre d'un llenguatge basat en l'anacronisme, gens nou però sí intencionat i combatiu ha sigut decisiu. A partir d'aquí Antoni Miró trespasà la porta oberta per ell mateix i va pintar pintura.

D'aquesta manera el D. Diego Velasqueny fuma ara cigarrets amb filtre i sobresurt d'un fons-mirall on ens podem mirar i reconèixer. Es clar el joc del temps i l'obra recobrada, no ens equivoquem, però, encara hi ha més perquè l'artista deixa intactes les seues preocupacions socials, i altre axemple, la duquesa que pintara Goya s'apropa fins avui amb tots els títols i documents que recorden l'inexcusable qüestió de la propietat.

Es a dir, invitació al joc, treball cultural i testimoni, compromís, tasca política. Eixe és el sentit. L'art innocent no existeix, l'art és reflexe de la societat i la època en què es produeix, la neutralitat és falsa, etc.

El temps no mata.

LUIS RODRIGUEZ OLIVARES / Madrid, agost del 1983

A ANTONI MIRÓ DES DE BARCELONA

SILENCI!

(secret, potser, de nous jocs de colors?,
o bé, estalvi de mots sense nom?).

L'OBRA...

(dóna claror de sobte l'obra i
contesta a crits. Tapa boques mesquines).

COMENÇA!

Jo.— De Toni Miró recorde que és
tímid, afectiu, artista,
solidari, alcoià, tossut,
retossut, formiga, cavall pur, gat oriental,
envejat, castigat, generós i estimat.

Toni.— Ep!...

Jo.— SILENCI!

Toni.— (Se'n va amb el seu silenci).
Entra un grup de gent fent crits i gatzara.
Veuen com s'allunya el Toni, mentre Jo en-
cén una cigarreta al fons de l'escenari i pa-
ra atenció al grup que calla de sobte.

L'un.— Qui és aquell xic tan dimoni?

L'altre.— Calla, collons!, que es el Toni!

L'una.— El cec del cantó Pinyó?

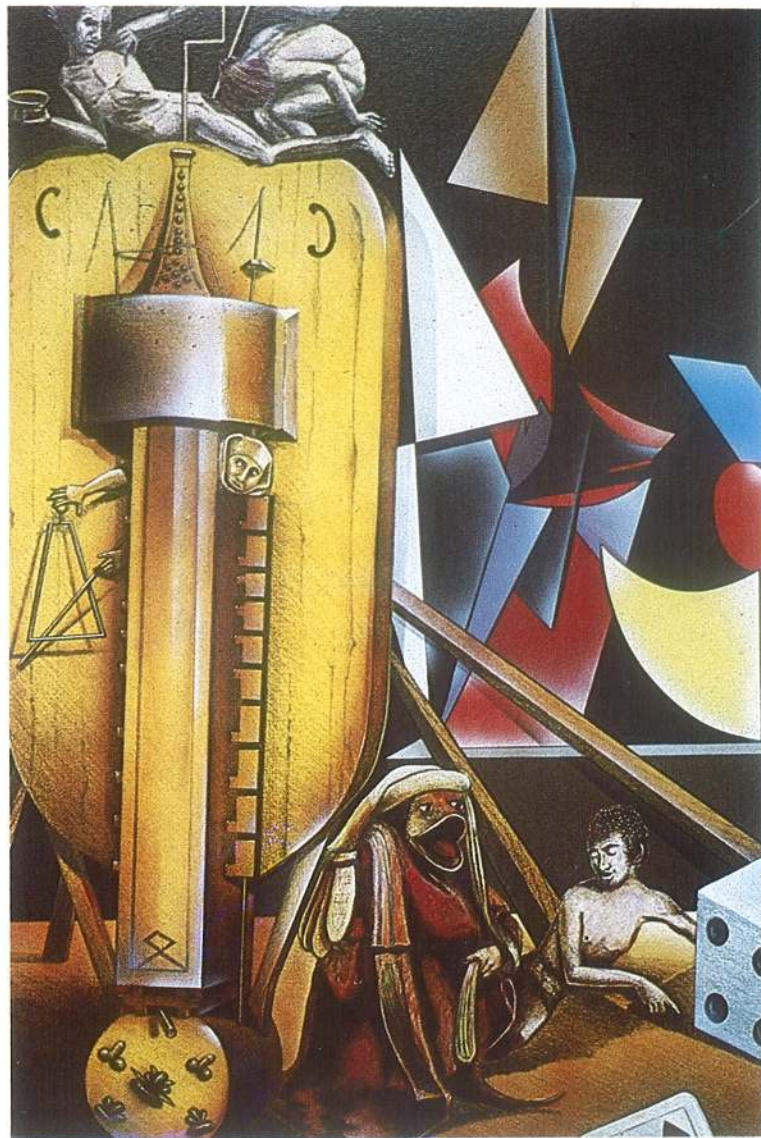
L'altra.— Que no veus que es un Miró?

Tots.— (Queden amb la boca oberta a punt de dir
ah, però no diuen res. Jo, apaga el llum i
tots es foten a cridar mentre cau el teló que
el públic no el veu perquè ja hem dit que
és tot fosc).

OVIDI MONTLLOR

Barcelona, estiu del 1986

NOTA.— L'obra dramàtica, com que no té massa extensió, es pot repetir,
en diferents tonalitats, fins a quedar-se afònics, que és del que es
tracta, en el suposat que tractem de dir coses.

JARDÍ AMB MÒBIL, 1987 (PINTURA, 98 x 68)

MENIP, 1981-86 (PINTURA-OBJECTE, 206 x 140 x 140)

Antoni Miró o el compromís de l'artista

Antoni Miró, pintant «precisament» allò que no li agrada —com ell mateix ens ha dit—, ens ofereix un reportatge —tractat amb accent denunciador, quan no amb evident sarcasme— de tota una època. Sembla haver escoltat la recomanació de Marc Bloch, i s'ha erigit en historiador que està present allí on es troba la carn humana. Utilitzant diverses formulacions estètiques i cercant infatigablement nous recursos expressius —sempre dintre del realisme social— ha deixat constància de la violació dels drets humans, de les vergonyes del racisme, dels horrors de la guerra, de la sempre problemàtica emancipació social, de l'alienació derivada dels mites, de les misèries individuals i col·lectives, de la violència provocada per la barbàrie feixista, de la progressiva deshumanització de l'home contemporani, dels diferents sistemes de manipulació, dels delers d'independència nacional i cultural, dels perills de l'imperialisme bèl·lic, de les dependències derivades d'un capitalisme agressor, de la indesmaïable esperança en un món just i lliure...

No caldrà subratllar que l'art d'Antoni Miró és polític, que està sempre connectat amb el seu moment històric, que revela un inconformisme radical, que trenca llances en pro de la solidaritat, la llibertat, el compromís... Que no és un art neutre, en el supòsit de que aquest existeixca; i, per descomptat, que no és un art innocent. És, en suma, un art necessari, que ho seguirà essent allí on s'hagi de tindre en compte la afirmació de Vostell de que «la bellesa és un acte moral».

Inscrit en les corrents realistes de la pintura internacional, Antoni Miró s'alineja —en allò que a l'Estat Espanyol es refereix— amb Genovés, l'Equip Crònica i l'Equip Realitat, entre altres, tots ells configuradors d'un art que, prenent com a punt de partida les imatges propagandístiques de la societat industrial-tecnològica, va desarmar els seus elements components per a rearmar-los seguidament insuflant-los l'alé crític. Antoni Miró s'ha valgut dels plantejaments inicials del «pop-art» —i fins i tot del «op-art» i de l'art cinètic—, per a plasmar una poètica de gran càrrega ideològica. Per a tal fi, ha posat en moviment els ressorts de la seua imaginació i la seua enorme capacitat de síntesi, reflexada tant en l'ús de línies i coloracions essencials, com en una gran economia expressiva. El resultat és un missatge clar, directe, comunicatiu i contundent —si bé últimament més irònic i subtil—, encara més ressaltat en els seus cartells.

JOAN ANGEL BLASCO CARRASCOSA / València, octubre del 1983

AL·LEGORIA D'ANTONI MIRÓ

El món multicolor que tu has creat
el salva de la boira i la mentida.
No sé si has descobert la veritat,
però els teus ulls s'han fet la caramida
d'un magnètic oracle tan immens
que renova a tothom els sentiments.

Com simple acòlit del teu art diria
que acate la destresa i el combat
abrivat entre joia i elegia,
tan ple de llum i originalitat,
i ets autòcrata just d'un horitzó
que s'equilibra en tu, Antoni Miró.

La ferma juvenesa que ens has dut
clarifica el camí en invicte esclat.
El teu art és un clam de multitud.
Segueix el fil que mai no s'ha trencat.
I has acusat falcons com a desgràcia
encenent el renec amb eficàcia.

Dels rovells i arcaïsmes més roïns
has tret el crit, la força i la clàrícia
i contra els averanys plens de verins
has acusat els talls de la injustícia.
I tot amb la Pintura per bandera
airejat per un clam sense frontera.

Has plasmat, entre l'odi i la tenebra,
el tràngol sangonós de la dissort
i el banús ètnic de la raça negra
on fa la impunitat soplug de mort.
Tu has percaçat la llàgrima perduda
dels que pereixen sense cap d'ajuda.

El món està per aclarir encara.
La política baixa el té captiu
de la grisa maranya en que es prepara
el bàrbar holocaust definitiu,
mentre el colom, la creu i les cançons
canten la pau darrera dels canons.

Però el teu al·leluia sap capir
la gràcia novella per damunt
de tota brossa, perquè el teu respir
pren de l'aire del poble el fons profund.
Sempre seràs així, farcit d'amor,
pintor de llibertat sense foscor.

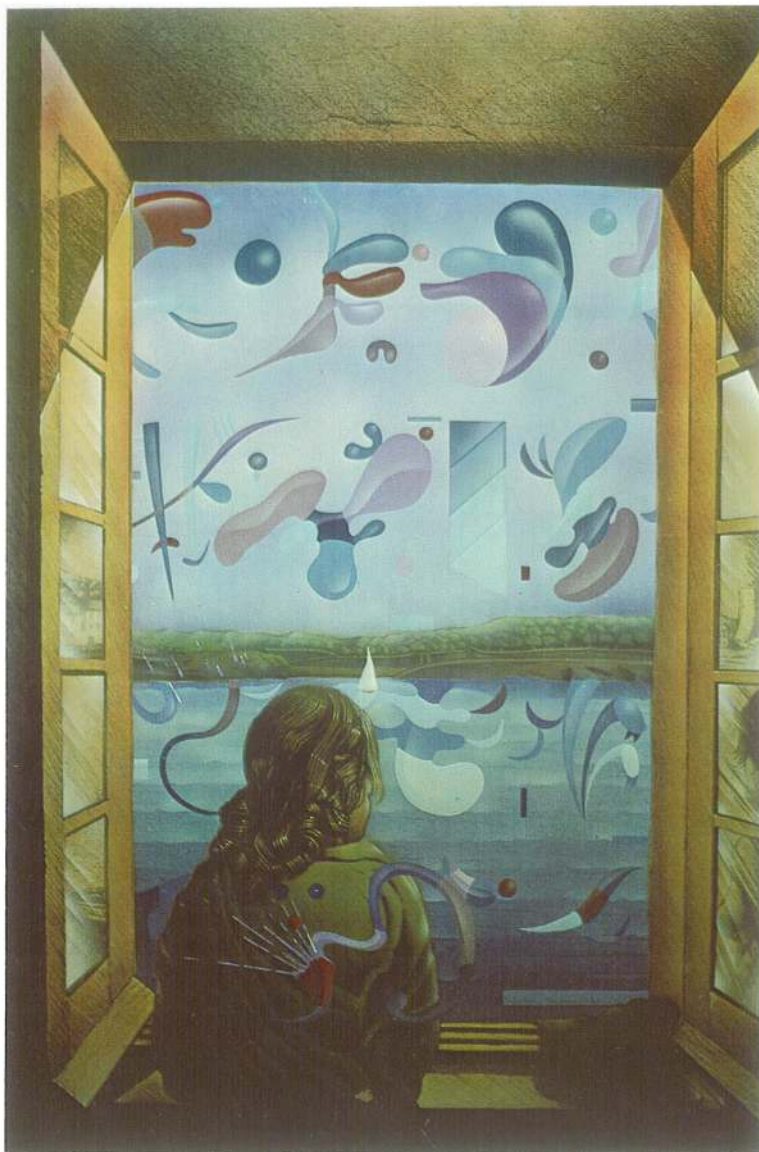
Antoni, l'alcoià: si encoratjat
enarbores pinzell i dins la testa
t'illumina el fulgor més inspirat
plasmant, sens fre, la intrèpida protesta,
jo et lloe la propícia valentia
del teu art contra tanta tirania.

JOAN VALLS I JORDÀ

Alcoi, 2 de juliol del 1986

RETRAT D'UN POBLE, 1987 (PINTURA, 98 x 68)

FINESTRA I NUCLEAR, 1967 (PINTURA, 98 x 68)

Batecs i pulsions a l'obra d'Antoni Miró

No sé si són prou encertades les expressions «batec» i «pulsio» per reflectir la força comunicativa de les obres d'Antoni Miró. El que sé és que de cada imatge brollen angioïxes i ironies tallants producte d'una transposició pulsional d'elements. Hi ha la crònica, el testimoni, però sempre d'acord amb una estètica «creada», un codi de símbols intercanviables, on percepció-comunicació apareixen sempre provocades per un alt contingut simbòlic. Talment com el domini tècnic que les confirma plàsticament.

Si repassem la producció d'Antoni Miró, trobarem punts de percepció batzegadors. Un d'ells són *les mans*. Les mans, sobretot en la sèrie d'Amèrica Negra, tenen una importància bàsica a l'hora de suggerir situacions humanes i esdevenen símbols d'espera, lluita, força, misèria, pèrdua, violència, lligam, expressió d'amor, record, persecució... Són el poder que esclavitzava, però també el punt on sentir-se esclavitzat. Són el gest —recordem la litografia d'«Allende» del 73— i, així, quan pinta «A cops» és una mà amb el puny tancat, en primer terme, ampliada fins quasi envair tota la composició.

Les mans apareixen sovint per entrecreuar significats i potenciar la força de cada expressió. Serveixen per matar no sols físicament, sinó culturalment i, en general, tota la llibertat d'acció expressiva. Són, doncs, l'instrument necessari per materialitzar idees, de la mateixa manera que en Toni Miró les utilitza per representar una interioritat plàsticament. Són una font d'expressió inesgotable i s'hi verifica una mena de sincronia entre pensament-acció. És aquesta dinàmica la que confereix el màxim de lectures a la seva obra. Lectures totes que sempre connoten d'una manera directa, pulsional per al receptor que rep els batecs abans del «missatge». Si volem cercar la simbologia de la mà, resultarà exhaustiu. Per exemple, entre els berebers i romans tenia un sentit proteccional, d'autoritat i força; però és Schneider un dels que aprofundeixen més el tema i les qualifica com a «manifestació corporal interna de l'estat de l'ésser humà».

A la sèrie «el dòlar» varen jugar altres elements, i especialment el bitllet esgarrat, rebregat, lligat..., amb el moviment lleuger del paper en arrugar-se. Un material tan efímer i volàtil aixafa amb el seu pes les consciències del món. En tota l'obra d'Antoni Miró es flairen sensacions damunt una base comunicativa estable, compromesa, que transposa uns models socials i culturals, els quals palesen un fons comú d'actituds, uns paradigmes històrics que, mitjançant la ironia, veiem renovats en els costums, però ens apropem a d'altres aspectes d'involució perpètua.

Les pintures més recents afermen la tria de models del passat, dels mites d'una història, amb composicions més tancades quant a elements. Transposicions, en cert grau metamorfosis, continuen sent el punt fixable dels seus «missatges». Potser augmenten les dosis d'expressió en la reducció equilibrada d'elements, però el sarcasme, la ironia, estan més elaborats quant a projecció comunicativa —es veu menys l'impacte detonador d'altres etapes— i, sobretot, quant a tècnica. Pot treure el cap un «Sant Pau» amb tisores, el rei de bastos de la baralla espanyola, algun insecte mig perdut..., i la «Duquesa d'Alba» amb l'avituallament d'un paquet de cigarretes, mentre «Lo Comte Duc» té la seva analogia irònica en un personatge del còmic.

La internacionalitat aplicable a cada idea, sempre amb un joc de símbols que accentuen i fereixen la retina primer, però que, després, un cop superada la primera impressió, escopetejen el cervell i faciliten els mecanismes de reflexió. Reflexió entorn dels drames de cada dia, els problemes d'un poble o pobles que prefereixen oblidar-se del conflicte i tancar-se en el calaix de les etiquetes.

GLÒRIA BOSCH I MIR / Barcelona, 1985

PER A ANTONI MIRÓ

*Per a Antoni Miró, el millor
pintor del món.*

Quan la llum és a dintre
esclata en el llenç, fàcilment,
i en fa corbes sensibles, algun
rostre, una albadada daurada
i una dona ajaguda, oferint-se.

Quan el foc és a dintre
i bull, i els colors es
disposen tots sols, cadascun
en la forma escaient, i
voldries plorar quan ho
mires, i cridar. I fer un pas.

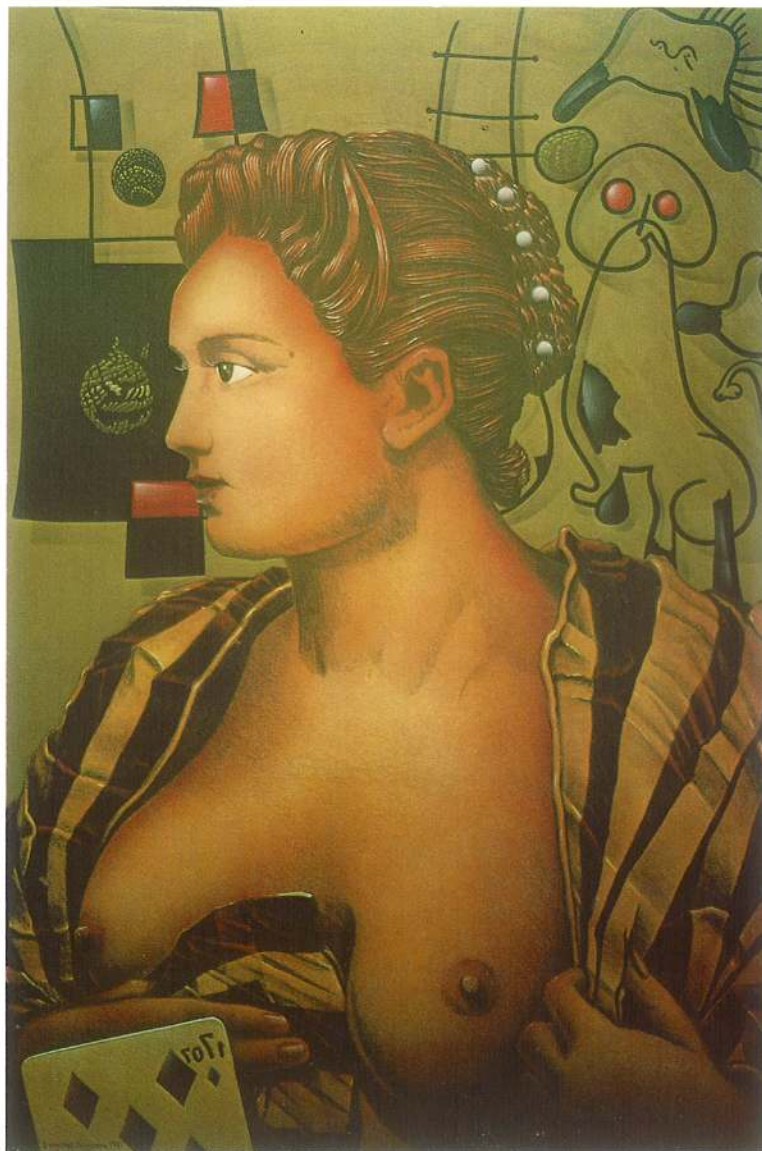
Quan la vida és a dintre
i Toni la veu, fit a fit,
i d'un glop beu la terra
i la pàtria, i la posa en la
tela. Et foraden la pell
els ullots de Picasso, i
el dolor de l'oprobri.
Mortadelo fa llengots
als jerarques centrals
—acer i gel la mirada mortal—.

Quan el talent és endins
i és tan fàcil pintar, pulcrament,
el batec del nítid perfil
d'uns malucs que semblen de carn.

Quan s'és Antoni Miró, un pintor que
fabrica el misteri de l'art,
pam a pam, i jo el veig
i m'agrada mirar devanida
la gent i dir en veu alta:
«Veieu? Doncs és amic meu...».

ISABEL CLARA SIMÓ

Barcelona, maig del 1987

SENYORA SENYERA, 1987 (PINTURA, 98 x 68)

COBLE, 1987 (PINTURA, 68 x 98). COL. CAN RAJOLER, PALS

FESTA D'ESTIU, 1987 (PINTURA, 68 x 98)

DADES BIOGRÀFIQUES

Fundador i principal dinamitzador del Grup Alcoiart, Antoni Miró combina en la seua trajectòria una gran versatilitat d'iniciatives, tant directament de tipus creatiu —en la seua eficaç dedicació a molt diverses modalitats de propostes estètiques— com atenent incansablement el foment i la promoció cultural, especialment —encara que no de manera exclusiva— a les comarques del sud del País Valencià.

Cronològicament no és fàcil d'establir en el conjunt de la seua producció artística una certa cronologia pel que fa a la utilització de recursos, tècniques i opcions esti-

lístiques atés que, de fet, Antoni Miró —sobretot abans d'abordar decididament els rumbs del realisme social— no vacil·lava a experimentar amb tot el que, d'una manera o altra, li arribava a les mans i despertava el seu interès.

Tanmateix, junt a l'esmentada inquietud experimental abocada als diversos vessants dels llenguatges estètics i als diferents mitjans expressius, cal també ressaltar —com una espècie de comú denominador que es manté al llarg del seu itinerari— aqueix afermat tarannà de compromís amb la realitat circumdant i amb el batec global de l'existència quotidiana que, sobretot, s'evidencia i madura en les sèries produïdes durant els tres darrers lustres.

És així com el conjunt de treballs recollits sota les respectives nominacions generals d'«Amèrica Negra», «El Dòlar» o «Pinteu Pintura» —per citar-ne algunes— són sens dubte plenament representatives d'aqueixa atenció que Antoni Miró presta a l'extrapolació de la cita històrica, a la seua reutilització com a forta imatge simbòlica, productora d'eloqüents contrastes, o la breu intercessió dels valors plàstics amb els pròpiament vitals.

Molt més radicalitzada en els seus plantejament que altres opcions anàlogues o paral·leles, l'obra d'Antoni Miró —com a crit de denúncia i alliberament— adopta tanmateix en moltes de les seues propostes una gradació creixent des de l'humor, la ironia o la sàtira despiadada, mitjançant els muntatges visuals estratègicament adoptats en les composicions, basades en última instància en els explícits codis lingüístics emprats pels mitjans de comunicació de masses, i assegura així —des de dins dels mateixos recursos que futeja— una inquietant funció catàrtica sobre el subjecte, el qual no es pot limitar a ésser neutral o indiferent contemplador.

Exemple de com utilitzar eficaçment el caràcter comminatori de l'efecte visual, l'obra d'Antoni Miró no està exempta d'un eloqüent índex reflexiu. Perquè si és evident, com s'ha dit, que és la seua una «pintura de conscienciació», no és menys cert que en el seu procés creatiu s'inclou un remarcable grau de «conscienciació de la pintura».

ROMÀ DE LA CALLE

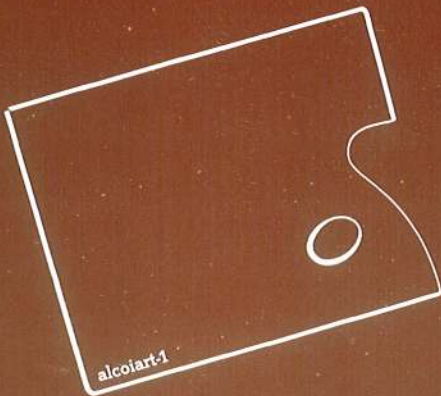

ANTONI MIRÓ nat a Alcoi el 1944, viu i treballa al Mas Sopalmo. El 1960 rep el primer premi de pintura de l'Ajuntament d'Alcoi. El 1965 funda el Grup Alcoiart, amb Masià i Mataix i el 1972 el «Gruppo Denunzia», amb Rinaldi, Pacheco, Comencini i de Santi a Brescia. El 1964 realitza la primera de les seues sèries, «Les Nues». El 1966, «La Fam». El 1967, «Els Bojos». El 1968-69, «Vietnam» i «Mort». El 1970-71, «Realitats» i «L'Home». El 1972, «Amèrica Negra» i el 1973, «L'Home Avui», seguidament «El Dòlar», que comporta altres sub-sèries com «Les Llançes», «La Senyera», «Llibertat d'Expressió» i «Xile». Des del 1980 «Pinteu Pintura», que resta en ple procés d'elaboració. Les seues obres estan representades a nombroses col·leccions, galeries i museus de tot arreu. El 1969, membre de Verein Berliner Künstler de Berlín. El 1971, Diploma d'Honor de la Corner Academy de Londres, membre de l'Institut i Acadèmia Internacional d'Autors de Panamà. El 1972, membre «Honoris Causa» de «Paternoster Corner Academy» de Londres i medalla d'or. el 1974, membre actiu de la Fundació Maeght de Saint-Paul (França). El 1978, Acadèmic d'Itàlia amb medalla d'or, «Accademia Italia delle Arti e del Lavoro». El 1979, invitat al «Convegno Nazionale degli Artisti», Salsomaggiore (Itàlia). El 1980, distinció de «l'Académie Culturelle de France», París. El 1981, Director Mostra Cultural del País Valencià, Alcoi. Membre titular de la Jeune Peinture - Jeune Expression, París. El 1982, Medalla «Ente Siciliano Arte e Cultura», Siracusa (Itàlia). El 1983, Membre del Consell Rector del Centre Municipal de Cultura, Alcoi. El 1984, dirigeix «L'Ambit d'Arts Plàstiques del Congrés d'Estudis», Alcoi. Invitat a la «Grafik in der DDR» Intergrafik, Berlín (DDR). El 1985, Monument de la Pau, Ajuntament d'Alcoi. Monument «A Pau Casals», Herzog August Bibliothek, Wolfenbüttel (Alemanya). En 1987, invitat al Simposi Intergrafik-87 per la Verband Bildender Künstler der DDR, Berlín.

EXPOSICIONS INDIVIDUALS

- 1965: Sala CEA (Alcoiart-1), gener, ALCOI.- Sala CEA, juny, ALCOI.- Salons Els Angels, juliol, DENIA.- Soterrani Medieval, agost, POLOP.- Pressó Segle XII, setembre, GUADALEST.- Montmartre, setembre-octubre, PARIS (França).- Casa Murcia-Albacete, VALENCIA.
- 1966: Círcol Industria, maig, ALCOI.- Elia Galeria, juny, DENIA.- Soterrani Medieval, agost-setembre, POLOP.
- 1967: Sala Premsa, març-abril, VALENCIA.- Casa Municipal de Cultura, juliol, ALCOI.- Soterrani Medieval, agost-setembre, POLOP.- Sala FAIC, octubre, GANDIA.- Caixa d'Estalvis SE., novembre, MURCIA.- Sala IT, novembre, TARRAGONA.- Sala CAP, novembre, ALACANT.- Museu Municipal, desembre, MATARO.- Galeria Agora, desembre, BARCELONA.
- 1968: Galeria d'Art, 6 Presències, abril-maig, ALCOI.- Soterrani Medieval, Estiu, POLOP.- Galeria Niu d'Art, juliol, LA VILA JOIOSA.- Sala Rotonda «Art del poble per al poble», V Congrés LF, agost, ALCOI.- Woodstock Gallery, novembre-desembre, LONDRES (Anglaterra).
- 1969: Galeria Polop, juliol, POLOP.- Shepherd House, agost, CHADDERTON (Anglaterra).- Galeria Elia, setembre, DENIA.- Central Hotel, setembre, DOVER (Anglaterra).- Mostra simultània: UNESCO, Casa Cultura, Reconquista, desembre, ALCOI.
- 1970: Galeria CAP, febrer, ALACANT.- Caixa d'Estalvis NSD, març, ELX.- Galeria CAP, abril, XIXONA.- Galeria Polop, Estiu, POLOP.- Galeria Darhim, juliol, BENIDORM.- Hotel Azor, agost, BENICASSIM.- Galeria Porcar, setembre, CASTELLO.
- 1971: Sala CASE, març, MURCIA.- Club Pueblo, març-abril, MADRID.- Sala CASE, juliol, ALBUFERETA.- Sala CASE, juliol, BENIDORM.- Galeria 3, agost, ALTEA.- Discoteca Mussol, desembre, ALCOI.
- 1972: Galeria Novart, abril, MADRID.- Galleria della Francesca, maig, FORLÌ (Itàlia).- Amèrica negra mostra i espectacle, Novart, maig, MADRID.- Galleria Bogarelli, maig-juny (Alcoiart-55), CASTIGLIONE (Itàlia).- BH Corner Gallery «Five Man Exhibition», LONDRES (Anglaterra).- Galeria Alcoiart, desembre, ALTEA.
- 1973: Galerie Multiples, febrer, MARSELLA (França).- Galeria Aritza, abril, BILBAO.- Sala Besaya, maig, SANTANDER.- Art-Alacant, novembre-desembre, ALACANT.- Simultània Galeria Capitol i Sala UNESCO, desembre, ALCOI.- Galeria Alcoiarts, desembre-gener, ALTEA.
- 1974: Sala Provincia, març, LLEO.- Galleria Lo Spazio, març-abril, BRESCIA (Itàlia).- Palau Provincial, novembre, MALAGA.
- 1975: Galeria Aritza, maig-juny, BILBAO.- Galeria Trazos-2, juny-juliol, SANTANDER.- Galeria Alcoiarts, agost, ALTEA.- Grafikkabinett, setembre, HAGEN (Alemanya).- Galeria Canem, octubre, CASTELLO.
- 1976: Spanish-American Cultural, febrer-març, NEW BRITAIN, Connecticut (USA).- Sala d'Exposicions de l'Ajuntament de Sueca, març, SUECA.- Altos (permanent), ALACANT.- Crida Galeria, desembre-gener, ALCOI.

- 1977: Sala Gaudí, març-abril, BARCELONA.- Ajuntament de Monòver, mostra retrospectiva, setembre, MONOVER.- Galeria La Fona, novembre-desembre, OLIVA.- Galeria Alcoiarts, desembre, ALTEA.
- 1978: Fabrik K 14, graphic-retrospektive, gener-febrer, OBERHAUSEN (Alemanya).- Museu d'Art Contemporani de Sevilla, mostra retrospectiva, maig, SEVILLA.- Caixa d'Estalvis d'Alacant i Múrcia, Concells Populars de C.C., maig, MURO.- Galeria Montgó, juliol, DENIA.
- 1979: Saletta Esposizione Rinascita, octubre, BRESCIA (Italia).-Galeria Alcoiarts, estiu, ALTEA.- Sala Cau d'Art, desembre-gener, ELX.
- 1980: Caixa d'Estalvis d'Alacant i Múrcia, Les Llances, març, ALCOL.- Sala Canigó, març-abril, ALCOL.- Biblioteca di Carfenedolo, Mostra gràfica, març, CARFENEDOLO (Italia).- Galeria 11, abril-maig, ALACANT.- La Casa, Galeria d'Art, Mostra retrospectiva, juny-juliol, LA VILA JOIOSA.- Galeria La Fona, juliol, OLIVA.- Galeria Alcoiarts, agost-setembre, ALTEA.- Sala d'Exposicions de l'Ajuntament, Homenatge a Salvador Espriu (amb Azorín), setembre, LA NUCIA.
- 1981: Galeria Ambito, Amics de la Cultura del País Valencià, desembre, MADRID.
- 1982.- Graphic-Retrospektive, Kulturverein der Katalanish Sprechenden, maig-juny, HANNOVER (Alemanya).- Roncalli Haus, Mostra retrospectiva, agost, WOLFENBUTTEL (Alemanya).- Museo Etnográfico Tiranese, agost, TIRANO (Italia).
- 1983: Centre Municipal de Cultura, «El Cartell», juny, ALCOL.-Giardini di Via dei Mille, Cile, juliol, BRESCIA (Italia).- Mostra Sigmund Freud (IPAC), Palau de Congressos, Hotel Melià-Castilla, juliol, MADRID.-Festival de l'Unita, Cile, juliol, BERGAMO (Italia).- Circolo Culturale di Brescia, Cile, agost, BRESCIA (Italia).- Sala de Cristal, Exm. Ajuntament de València, Mostra retrospectiva «Xile X Anys», setembre, VALÈNCIA.- Saló d'Actes, «El Cartell», Exm. Ajuntament, setembre, LA VALL DE GALLINERA.- Centre Social i Cultural, «El Cartell», setembre, TAVERNES DE VALLDIGNA.-Sala Morquera, «El Cartell», Exm. Ajuntament, octubre, CREVILLENT.- Sala del Casino, «El Cartell, Xile, Freud», octubre, XIXONA.- Pres-so la S. L. Malzanini del PCI, Cile, 1973-83, octubre, BRESCIA (Italia).
- 1984: Sala CAAM, «El Cartell», Exm. Ajuntament, gener, MURO.-Sala Caixa Rural, «El Cartell», Exm. Ajuntament, febrer, VILA-REAL.- Palau de Congressos, «Freud», abril, BARCELONA.- Zentrum am Buck, «Zu Ehren Salvador Espriu», novembre-desembre, WINTERTHUR (Suïssa).
- 1985: Congrés Centrum Hamburg, «Freud tot Freud», IPAC, juliol-agost, HAMBURG (Alemanya).- L'Arte a Stampa, Raffinatezza Antica i Moderna, octubre, BRESCIA (Italia).
- 1986: Art Expo Montreal, «Hommage à Pablo Serrano», «Pinteu Pintura», Galeria KL, agost, MONTREAL (Canadà).- Moorken Art Gallery, «Hommage a Salvador Espriu», Nouvelles Perspectives, desembre-gener, BRUXELLES (Bèlgica).
- 1987: Art Gallery Wang Belgium, «Hommage a Sempere», organise par la CEICA, febrer-abril, BRUSSEL (Bèlgica).

antoni miró
sala d'exposicions del centre excursionista d'alcoi
organitza: secció de cultura valenciana
setanta-sis pintures 1958-1965, les nues i altres
des del 18 al 30 de gener 1965

CITTÀ DI BORDIGHERA Palazzo del Parco

GRUPPO DENUNZIA

pittori

EUGENIO COMENCINI

ANTONI MIRÒ

JULIAN PACHECO

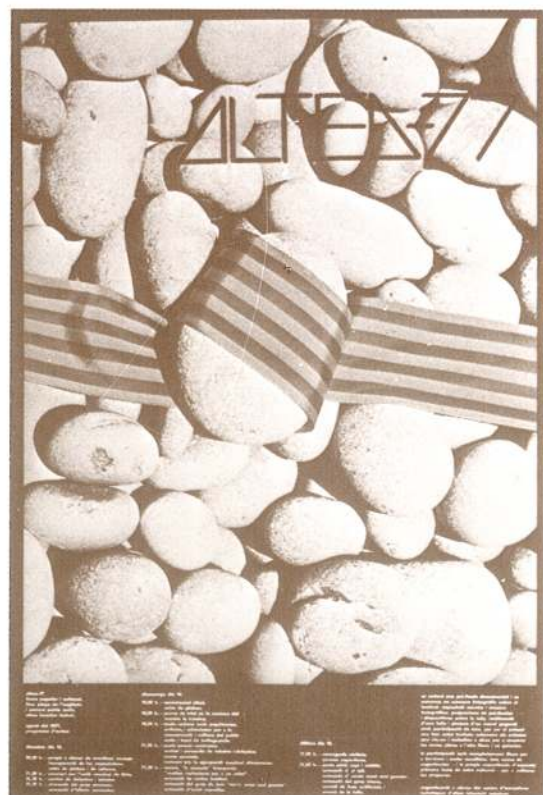
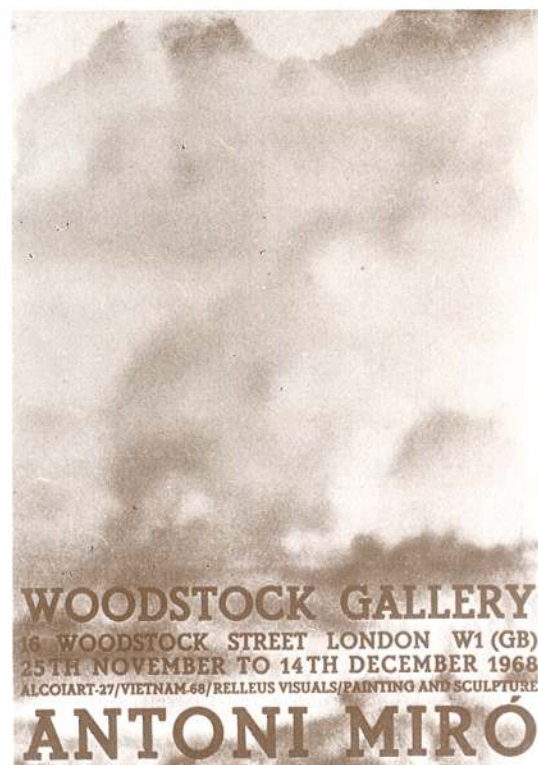
BRUNO RINALDI

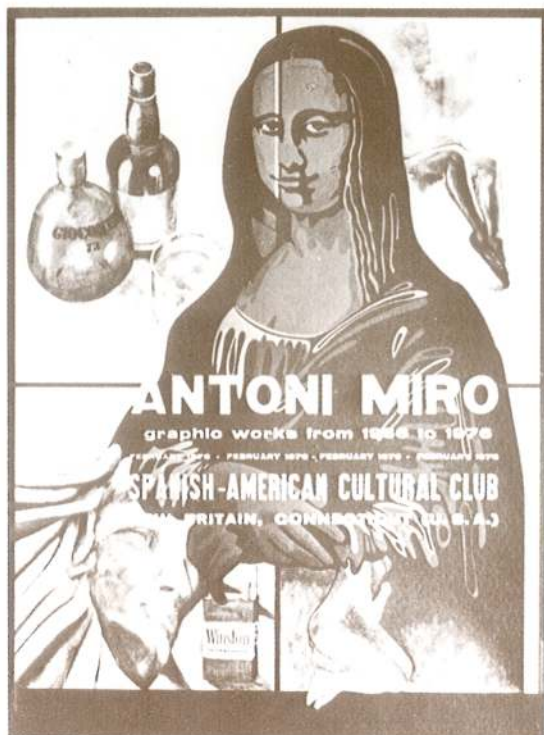
critico

FLORIANO DE SANTI

PREMIS CERTAMENS

- 1960: VII Mostra de Pintura, Escultura i Dibuix, 1.er Premi, Exm. Ajuntament d'ALCOI.
- 1961: XVIII Exposició d'Art, 3.er Premi, ALACANT.
- 1962: Primer Certamen Nacional d'Arts Plàstiques, ALACANT.– Certamen de Pintura, 1.er Premi, ALACANT.– Menció Honorífica al Certamen d'Art, ALACANT.
- 1963: VIII Exposició Pintura CEA, Premi Brotons, ALCOI.– Selecció certamens a MADRID.
- 1964: VI Certamen d'Art, 2. Premi, ALACANT.
- 1965: V Saló de Tardor, Premi de la CAP, ALCOI.– VII Saló de Març, Museu Hist., VALENCIA.
- 1966: Casa Municipal de Cultura, Saló de Tardor, ALCOI.
- 1967: I Biental de Pintura, Exm. Ajuntament, ALCOI.– VIII Saló de Març, VALENCIA.– VII Saló de Tardor, 2. Premi, Casa Municipal de Cultura, ALCOI.
- 1968: IX Saló de Març, Art Actual, VALÈNCIA.– I Expo. Pintors Espanyols, CIEZA.
- 1969: II Biental Internacional de Pintura, ALCOI.– X Saló de Març, Art Actual, VALENCIA.– I Certamen Diputació Provincial «Castell S. Bàrbara», adquisició obra, ALACANT.– VIII Premi Dibuix «J. Miró», Palau de la Virreina, BARCELONA.– The Dover Carnival, DOVER (Anglaterra).– VIII Saló de Tardor, Premi CMC, ALCOI.
- 1970: XI Saló de Març, VALENCIA.– IX Premi Int. Dibuix «J. Miró», Col. Arquitectes, BARCELONA.– Certamen Arts Plàstiques «Castell S. Bàrbara», adquisició obres Museu, ALACANT.– XXVII Expo. Pintura, SOGORB.– Finalista Premi «Tina», BENIDORM.– VII Saló Nacional de Pintura, MURCIA.
- 1971: III Biental Internacional de Pintura, adquisició obra-fons Museu, ALCOI.– I Certamen de Pintura Mural, ALTEA.– XII Saló de Març, VALÈNCIA.– III Biennale Internationale de Merignac, MERIGNAC (França).– X Premi Dibuix «J. Miró», Col. Arquitectes, BARCELONA.– Galeria Adrià, BARCELONA.– PAA Culturals, GIRONA.– B.H. Corner Gallery, «Saló Internacional d'Hivern», Diploma d'Honor, LONDRES (Anglaterra).
- 1972: XI Premi Int. Dibuix «J. Miró», BARCELONA.– II Mostra Internazionale di Pittura e Grafica, «Medalla d'Or» i Diploma, Teatre Sala Dante, NOTO (Italia).– Mostra Premis, SICILIA (Italia).– Deixa de participar a certàmen.
- 1973: No participa a certamens de tipus competitiu.
- 1974: Vtz. International Print Biennale, CRACOVIA (Polònia).– I Saló de Primavera, Medalla de Plata, VALÈNCIA.– I Certamen Int. de Pintura, MALLORCA.– Ibizagráfic-74, Museu d'Art Contemporani, EL-VISSA.– IV Biennale Internationale de Merignac, MERIGNAC (França).– XIII Premi Int. Dibuix «J. Miró», BARCELONA.– I Biental Nacional de Pintura, OSCA.– IV Saló de Tardor, 1.ª Menció i Medalla de Bronze, SAGUNT.– Premi Pintura «Fundació Guell», BARCELONA.– Ora e sempre resistenza, Palazzo del Turismo, MILA (Italia).– Mostra Internacional d'Arts Gràfiques, Menció Honorífica, VALENCIA.

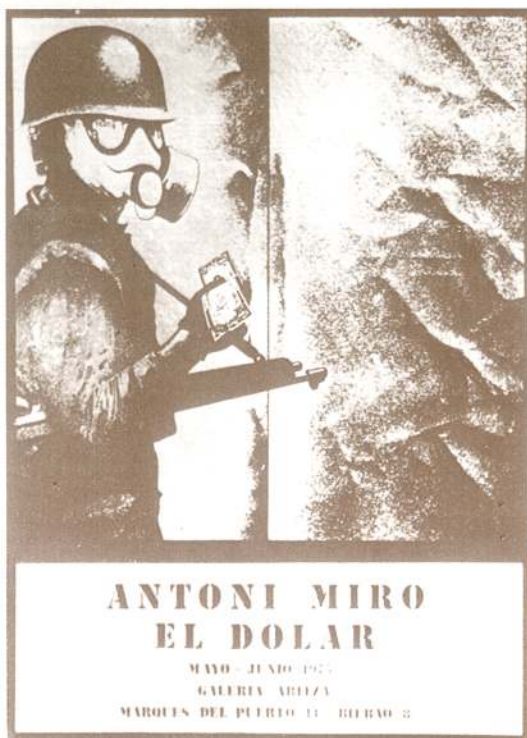

- 1975: Ora e sempre resistenza, Circolo di Via De Amicis, MILA (Italia).—II Certamen Internacional, MALLORCA.—Premis Serie, MADRID.—II Nacional de Pintura, TEROL.—V Bienal Internacional del Esport, 1.ª Medalla, VALÈNCIA.—II Premi de Dibuix «S. Jordi», BARCELONA.—XIV Premi Int. «J. Miró», BARCELONA.—Paix-75-30-ONU, Pavillon d'Art Slovenj Gradec, SLOVENIE (Iugoslàvia).—I Bienal de Pintura Contemporània, BARCELONA.—V Saló de Tardor de Pintura, 1.ª Premi, Medalla d'Or, SAGUNT.—III Bienal Provincial de León, LLEO.—Concurs Nacional de Pintura, Finalista, ALCOI.
- 1976: VI Miedzynarodowe Biennale Grafiki Kraków, CRACOVIA (Polònia).—Convocatòria d'Arts Plàstiques, adquisició obra per a Museu Diputació Provincial, ALACANT.—Ibizagrac-76, Museu Art Contemporani, EIVISSA.—I Certamen Internacional de Lanzarote, LANZAROTE (Canaries).—I Certamen de Pintura, PEGO.—II Bienal d'Art, PONTEVEDRA.—I Bienal Nacional d'Art, Medalla Conmemorativa, OVIEDO.
- 1977: Premio Nazionale di Pittura, Centro de Arte Elba, 1.ª Trofeu Elba, PALERMO (Italia).—Mostra Palacio de Manzanares el Real, MADRID.
- 1978: VI Premio Internazionale di Grafica del Pomero, RHO (Italia).—7 Biennale Internationale de la Gravure, CRACOVIA (Polònia).
- 1979: Grafik Biennale Heidelberg, HEIDELBERG (Alemanya).
- 1980: VIII Miedzynarodowe Biennale Grafiki Kraków, CRACOVIA (Polònia).
- 1982: Prima Biennale di Pittura e Grafica, Ente Siciliano Arte e Cultura, SIRACUSA (Italia).—La X Bienal d'Eivissa, Ibizagrac'82, Museu d'Art Contemporani, EIVISSA.—Piccola Europa, XXXII Rassegna di Pittura, Scultura, Grafica, Musei d'Arte Moderna, Premi de gravat «Universitat d'Urbino», Sassoferrato, ANCONA (Italia).—Salon d'Automne 82, Palais des Congres, Medalla de Plata, MARSELLA (França).—Premio Internazionale Carducci de Belle Arti, FLORENZA (Italia).—Prima Biennale Internazionale, Ente Siciliano Arte e Cultura, Medalla d'Or i Diploma, SIRACUSA (Italia).
- 1983: Salon International d'Automne, AIX-EN-PROVENCE (França).—XI Premio Internazionale di Grafica del Pomero, RHO, MILANO (Italia).—Salon International d'Avignon, Chapelle Saint Benezet, Menció Especial del Jurat, AVIGNON (França).—Salon International d'Evian, EVIAN (França).—XXXIII Rassegna Pittura, Grafica «Piccola Europa», Sassoferrato, ANCONA (Italia).—Primo Premio Internazionale «Gagliaudo», ALESSANDRIA (Italia).—Premio Internazionale di Modena, Placa i Diploma, MODENA (Italia).
- 1984: Intergrafik-84, Internationale Triennale Engagierter, Grafik in der DDR, BERLIN (Alemanya).—Kinema-84, Audiovisual «Els Bojos-66», premiat, ALCOI.
- 1985: Medalla I Miedzynarodowe Triennale Sztuki «Prezyciw Wojnie», Panstwowemu Muzeum na Majdanku, LUBLIN (Polònia).—Medalla Aurea Oro i Diploma Premio «Città di Roma», ROMA (Italia).—35.ª Salon de la Jeune Peinture - Jeune Expression, PARIS (França).

EXPOSICIONS COL·LECTIVES

- 1963: Selecció de premis de tot l'Estat, mostra col·lectiva, MADRID.
- 1967: Palau de la Bailia, Ceràmica de pintors i escultors valencians, VALENCIA.
- 1968: Jove Pintura, UNESCO, ALACANT.- Jove Pintura, Penya Il·licitana, ELX.- Niu d'Art, Pintura i Escultura, LA VILA JOIOSA.- Alicart-1, Casa Azorín, DENIA.- Alicart-2, Penya Il·licitana, ELX.- Jove Pintura, Centre Recreatiu, PETRER.
- 1969: Obres X Saló de Març, CAP, ALACANT.- Galeria Arrabal, CALLOSA D'ENSARRIA.- XIII Saló de Maig, Museu d'Art Modern, BARCELONA.- III Expobus de Pintura, Hort del Xocolater, ELX.- Verein Berliner Kunstler, Grafik-Plastik, BERLIN (Alemanya).- Plàstica d'Alcoi, Galeria Papers Pintats, ALCOI.
- 1970: Sala Devesa, 14 Pintors, ALACANT.- Verein Berliner Kunstler, BERLIN (Alemanya).- Maison Billaud, FONTENAY-LE-COMPTÉ (França).- Expo. Art. Contemporani, Galeria Arteta, Grup Indar, SANTURCE.- Expo. Estiu, V.B.K., BERLIN (Alemanya).- I Expo. Col·lectiva, Sala Puntal, SANTANDER.- Col·lectiva Circol Belles Arts, VALENCIA.- En-Art 1, Sala Art i Paper, ELX.- Mostra Nadal V.B.K., BERLIN (Alemanya).
- 1971: Expo. Art a Valbonne, VALBONNE (França).- 2. Col. Sala Puntal, SANTANDER.- Expo. de poemes il·lustrats, Tur Social, ALACANT.- Expo. Col. Escola Nàutica, PORTUGALETE.- Estiu d'Art a Santa Pola, SANTA POLA.- XX Expo. Nacional, MONOVER.- I Expo. Art. VILLENA.- Biennale Internationale-71, Corner Gallery, LONDRES (Anglaterra).- Femina-71, Verein Berliner Kunstler, BERLIN (Alemanya).- Expo. a Picasso, UNESCO, ALACANT.
- 1972: Mostra d'Artistes Alcoians, Sala AAAS, ALCOI.- Civico Museo di Milano, «Omaggio alla Comune di Parigi», MILA (Italia).- Subhasta La Salle, Reconquista, ALCOI.- Sala Reale delle Caratidi, «Amnistia que trata de Spagna», MILA (Italia).- XXI Expo. Nacional, MONOVER.- Mostra d'Art Espanyol Contemporani, Alcoiarts, ALTEA.- I Expo. Nacional, VILLENA.- Palacio de Cristal, Artetur-72, MADRID.- Expo. Col·lectiva, Galeria Alcoiarts, ALTEA.- Mostra Anyal, Verein Berliner K. BERLIN (Alemanya).- Galeria Internacional d'Art, APSA, MADRID.- Homenatge a Millares, Alcoiarts, ALTEA.- Sala Laurana, Teatro Sperimentale, «In occasione del Festival Internazionale del Cinema di Pesaro», Mostra «Omaggio» al Gruppo Denunzia, PESARO (Italia).
- 1973: Homenatge a Millares, Sala CAP, ALACANT.- Art-Altea, Expo. Inaugural, ALTEA.- Libreria Internazionale, «Grafica Politica Spagnola», MILA.- Verein Berliner Kunstler, BERLIN (Alemanya).- Aritza-2, LAREDO.- Homenatge a Joan Miró, Novart, MADRID.- En Art-2, Hort del Cura, ELX.- II Mostra Nacional de VILLENA.- XXII Expo. Nacional «Centenari Azorín», Adquisició obra Museu, MONOVER.- II Mostra d'Arts Plàstiques, BARACALDO.- XXIII Rasegna Internazionale di Pittura, «GB Salvi e Piccola Europa», Omaggio Gruppo Denunzia, SASSOFERRATO (Italia).- Expo. III Aniversari Galeria Novart, MADRID.- Artisti d'Avanguardia per la Resistenza Cileña, Studio Brescia, BRESCIA (Italia).- Sala UNESCO, Expo. Inaugural, ALCOI.- Procés a la Violència, Esti-Arte, MADRID.- Procés a la Violència, Alcoiarts, ALTEA.- Procés a la Violència, Galeria Nova Gràfica, BARCELONA.- Associazione Artisti Bresciani, BRESCIA (Italia).- Palazzo del Parco, BORDIGHERA (Italia).- Sala Comunale, ANGIARI (Verona).- Sala «Omaggio al Gruppo», SASSOFERRATO (Italia).- Artisti d'Avanguardia, BRESCIA (Italia).
- 1974: Procés a la Violència, Galeria Studium, VALLADOLID.- Homenatge O. Esplà, Club Urbis, MADRID.- Procés a la Violència, Sala Tahir, LES PALMES DE GRAN CANARIA.- Mostra sobre Xile, ESTOCOLM (Suecia).- Noi i el Cile, Centro Cívico, Comune di Milano, MILA (Italia).- Mostra della Resistenza, Sala AAB, BRESCIA (Italia).- XXIII Exposició Nacional de Pintura, MONOVER.- Centro Internazionale di Brera, Mostra-Asta Itinerante, MILA (Italia).- Cer-
- cle Industrial, Mostra Subhasta, ALCOI.- Galeria Alcoiarts, Art d'Avanguardia, ALTEA.- Procés a la Violència, Galene Set i Mig, ALACANT.- Mostra Realitat-2, Galeries Península, Machado y Osma, MADRID.- Libreria Feltrinelli, PARMA (Italia).- Sala Comunale, CASALEONE-VERONA (Italia).- Sallone della Cooperativa, PEDEMONTE-VERONA (Italia).- Libreria Feltrinelli, BOLOGNA (Italia).- Mostre della Resistenza all'A.A.B., BRESCIA (Italia).- Mostra per Spagna Libera, MILANO (Italia).
- 1975: Galeria Aviñon, «Entre la abstracción y el realismo», MADRID.- Galeria de Arte Màlaga, Expo. de Gràfica Contemporània, MALAGA.- Expo. Subhasta, Escola T.S. d'Arquitectura, SEVILLA.- Grup Teatre «Mama Meteco», Hotel Covadonga, ALACANT.- Nova Figuració Alacantina, Sala CASE, ALACANT.- Errealitate-Hiru, Galeria Aritza, BILBAO.- Expo. rotativa barris obrers amb altres activitats culturals, VALLADOLID.- Associació de veïns Aluche, org APSA i AIAP, MADRID.- Galeria Punto, VALENCIA.- Galeria Laietana, Noblesa del Paper, BARCELONA.- Galeria Montgó, Artistes Valencians, DENIA.- Expo. d'Art, Palau Municipal, VILLENA.- XXIV Expo. Nacional, MONOVER.- Mostra de Pintura, Ajuntament, ALTEA.- Plàstica Alacantina Contemporània, ALACANT.- La Spagna e il Cile nel Cuore Galleria AAB, BRESCIA (Italia).- Casa Museu d'Antequera, 20 pintors contemporanis, MALAGA.- Expo. Subhasta, Cap Negret, ALTEA.- Contribució a la ceràmica, Galeria Alfajar, MADRID.- Aportació a la Ceràmica, Galena Trazos-2, SANTANDER.- Ceràmica de Majadahonda, 23 artistes, Galeria Aritza, BILBAO.- Ora e sempre Resistenza, MILANO (Italia).- Esposizione didattica alla scuola Media Gozzano, TORINO (Italia).- Galleria lo Spzio, BRESCIA (Italia).- 26.ª Mostra d'Arte Contemporànea «Conscienza e ribellione», TORRE PELLICE.- Museo Nacional de Arte Moderno, L'AVANA (Cuba).- La Spagna e il Cile nel Cuore, BRESCIA (Italia).- Mostra per la Spagna Libera, BRESCIA (Italia).- Mostra per la Spagna Libera, BOLOGNA (Italia).- Casa del Popolo «E. Natali», BRESCIA (Italia).- Centro Internazionale d'Arte, BARI (Italia).- Sale Comunali, TRAVAGLIATO (Italia).- Salone delle Terme, BOARIO TERME (Italia).- Scuoli Comunali, CEVO (Italia).- Circolo Gramsci, CEDEGOLO (Italia).- Sale Comunali, DARFO (Italia).- Circolo ARCI, RODENGO-SAIANO (Italia).- Sale Comunali, MALONNO (Italia).- Biblioteca Comunali, MANERBIO (Italia).- Sale Comunali, REZZATO (Italia).
- 1976: Plàstica-76, Banc d'Alacant, ALACANT.- Trazos-2, Expo. col·lectiva permanències, diset artistes, SANTANDER.- Fons d'Art, Fundació «Joan Miró», BARCELONA.- Fons d'Art, mostra itinerant (Diari Avui), PAISOS CATALANS.- Els altres 75 anys de pintura valenciana, primera mostra; Galeries Temps, Val i 30 i Punto, VALENCIA.- Mostra itinerant, «Els altres 75 anys», PAIS VALENCIA.- Homenatge dels Pobles d'Espanya a Miquel Hernández, mostra itinerant i diversos actes arreu de L'Estat Espanyol.- Fontana d'Or, Fons d'Art, GIRONA.- Galeria 11, col·lectiva inaugural, ALACANT.- Art Lanuza, col·lectiva inaugural, ALTEA.- Art Lanuza, col·lectiva, POLOP.- 3.ª Exposició Nacional d'Art, Palau de l'Ajuntament, VILLENA.- Retrospectiva 1975-76, Trazos-2, SANTANDER.- Expo. de Serigrafia i Aiguafort, Sala Lau, VILLENA.- Homenatge a Rafael Alberti, Galeries Adrià, Dau al Set, Eude, Gaspar, 42 i Maeght, BARCELONA.- Exposició Homenatge a Miquel Hernández, Sala Agora, MADRID.- Galeria Aritza, Errealitate Baten Kronikak, BILBAO.- Selecció d'obres gràfiques, mostra col·lectiva, Galeria Juana Mordó, MADRID.- Galeria d'Arte «Settanta», GALLARATE.- Sale Comunali, MALCESINE (Italia).- Circolo Culturale CSEP, S. STINO DI LIVENZA (Italia).- Galleria Kursaal, IESOLO LIDO (Italia).
- 1977: «Wo Unterdrückung Herrscht, Wachst der Widerstand», Ortsgruppe der VSK Köln, COLONIA (Alemanya).- Pintors actuals alcoians, Sala Art-Alcoi, inaugural, ALCOI.- XIV Saló de Març (d'artistes premiats), Galeria d'Art Ribera, VALENCIA.- Homenatge a Hernández, Université St. Etienne, ST. ETIENNE (França).- Université Tours, TOURS (França).- Galeria Crida, ALCOI.- Galeria Aritza, BILBAO.- Art Valencià d'Avanguardia, BENIDORM.- Galeria 11, ALACANT.- Trazos-2, SANTANDER.- Col·lectiva d'Estiu, Ga-

leria 11, ALACANT.- Festa Popular, ALTEA.- Club Amics UNESCO, ALCOI.- Amics del Sahara, ALACANT.- Festa del PC, MADRID.- Museu Internacional Allende, Mercado Lanuza, SARAGOSSA.- Homenatge a Picasso, MALAGA.- Set aspectes de la situació de l'home, ELX.- Artistes Plàstics del País Valencià, ALACANT.- Homenatge Abat Escarré, Palau de la Virreina, BARCELONA.- Galleria La Loggia, Comune di Motta di Livenza, MOTTA (Italia).- Gruppo Denunzia, Mostre itineranti in PORTOGALLO, CUBA, URSS, GERMANIA ORIENTALE.

1978: Realisme Social, Galeria Punto, VALENCIA.- Pintors Alcoians, Sala Art-Alcoi, ALCOI.- Sala de la CAP, ALACANT.- Museu de Granollers, Homenatge Escarré, GRANOLLERS.- Cap Negret, ALTEA.- Casa Municipal de Cultura, ALCOI.- Casa de Colón, Museu Int. Allende, LAS PALMAS.- Castillo de la Luz, LANZAROTE.- Colegio de Arquitectos de Canarias, TENERIFE.- La Ciudadela, PAMPLONA.- Museu Int. Allende, GRANADA.- Museu Int. Allende, EIVISSA.- Museu Int. Allende, MALAGA.- Casa de Cultura, Sala Roc, Homenatge Escarré, VALLS.- Sala Fontana d'Or, Homenatge Escarré, GIRONA.- Galeria La Fona, OLIVA.- La Premsa, Galeries Yerba, Chis, Zero, Acto, Villacis, MURCIA.- Ateneu de Dénia, DENIA.- Pro Club UNESCO, Sala CAAM, ALACANT.- Sala Lau, VILLENA.- Expo. Homenatge Abat Escarré, MANRESA.- Museu Provincial Tèxtil, Homenatge Escarré, TERRASSA.- Miniatures, La Fona, OLIVA.- Permanències, Galeria 11, ALACANT.- Panorama-78, Museo de Arte Contemporáneo, MADRID.- Palau Municipal, VILLENA.- Fidelitat a un poble, Homenatge Escarré, SABADELL.- Mostra d'Art del País Valencià, Conselleria de Cultura, Hort del Xocolater, ELX.- Caixa d'Estalvis, SAGUNT.- Ajuntament, MONOVER.- Torreó Bernard, BENICASSIM.- Ajuntament Vell, YATOVA.- Sala de l'Escola, ALMUSSAFES.- Ateneu Cultural, CARLET.- Cercle Setabense, XATIVA.- Ajuntament, SILLA.- Sala d'Art, VALL D'UXO.- Aula de Cultura, ALCUDIA DE Crespins.- Grup Escolar, VILLAR DEL ARZOBISPO.- Aula de Cultura, BENIGANIM.- Caixa d'Estalvis, XABIA.- Museu Municipal, MONTCADA.- Barri Torrefiel, VALENCIA.- Museu Històric, Museu de la Resistència S. Allende, VALENCIA.- Sala Spectrum, Expo. Anti-imperialista, SARAGOSSA.- Festes de Sant Joan, ALTEA.- Petits Formats, Galeria 11, ALACANT.- Sala d'Art Canigó, ALCOI.

1979: Palazzo delle Manifestazione, Mostra Permanente Internazionale, SALSSOMAGGIORE (Italia).- Projecte Secanos, LORCA.- Museu Popular d'Art Contemporani, VALENCIA.- Art Gràfic Valencià, Sala Canigó, ALCOI.- Setmana Cultural del País Valencià, PARIS (França).- Fi de temporada, Sala Canigó, ALCOI.- Fira de l'Art, ELX.- Palau Municipal, VILLENA.- Expo. Anti-imperialista, VALENCIA.- Avantguarda Plàstica del País Valencià, BENIDORM.- Homenatge Adrià Carrillo, ALCOI.- Cau d'Art, ELX.- Homenatge a Machado, CULLERA.- Sala Goya, Expo. Anti-imperialista, SARAGOSSA.- Club UNESCO, Expo. Anti-imperialista, MADRID.- Palau Virreina, Expo. Anti-imperialista, BARCELONA.- Petit Format, Galeria Canem, CASTELLO.- Artistes Contemporanis, Galeria Arrabal, CALLOSA D'ENSARRIA.- Expo. Miniatures, La Fona, OLIVA.- Primera Setmana Cultural d'Altea, ALTEA.- Europäische Grafik, Biennale Heidelberg, NEW YORK (USA).- 57 Artistes i un País, itinerant l'eixam, Sala Ajuntament, VALENCIA.

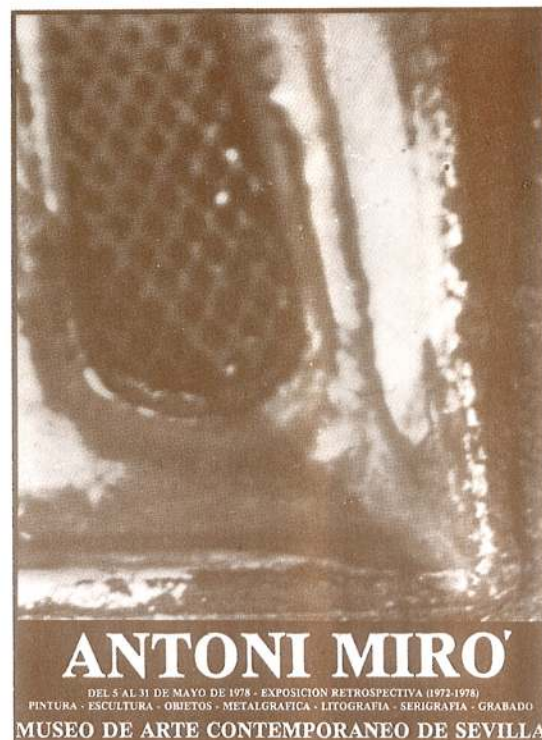
1980: Il Mostra Permanente, Pinacoteca d'Arte Antica a Moderna, SALSSOMAGGIORE (Italia).- Amnesty International, Sala Parpalló, VALENCIA.- Investigació en la Plàstica Alacantina, La Caixa, Institut IEA, ALACANT.- Tretze Artistes del País Valencià, Sala Municipal, LA VALL DE TAVERNES.- Temporada 79-80, Galeria 11, ALACANT.- Avantguarda Plàstica del País Valencià, Galeria Art-Lanuza, ALTEA.- Art Senat, Festes d'Agost, ELX.- Expo. Artistes Contemporanis, Galeria Arrabal, CALLOSA D'ENSARRIA.- Expo. Anti-imperialista a La Corrala, MADRID.- AAVV, IRUN.- AAVV, TEROL.- Facultat d'Econòmiques, MADRID.- AAVV Peñuelas, MADRID.- Ajuntament, GAVA.- Escola d'Estiu Rosa Sensat, Universitat de Ballaterra, BARCELONA.- Ajuntament, SANTA COLOMA DE GRAMANET.- AAVV, ESPLUGUES.- Collectiu Artistes, SANT AN-

- DREU.- Institut Jovellanos, Astúries, GIJON.- Institut Vell, Sala Fidel Aguilar, GIRONA.- Casa de Cultura, CORNELLA DE LLOBREGAT.- Sala de Belles Arts, SABADELL.- Cooperativa, SABADELL.- AAVV, HOSPITALET.- Segona Mostra, Palau Virreina, BARCELONA.- Ajuntament, S. M.ª BARBENA.- Sant Jordi, BARCELONA.- Ajuntament de Parla, MADRID.- Un segle de Cultura Catalana, Palau Velázquez, Ministeri de Cultura, MADRID.- Fira d'Art, Sala Canigó, ALCOI.- 1.ª Mostra de Pintures, Barri Torrefiel, Casa del Poble, VALENCIA.- Petits Formats, Galeria 11, ALACANT.- Fira de l'Art, Caixa Rural de Sax, MONOVER.- Homenatge a Cubells, la Caixa, ALACANT.- 150 Artistes per i Laboratori Fiat, Palazzo Lascari, TORINO (Itàlia).- Galeria Arte al Dia, Trajectòries-80, PARIS (França).
- 1981: Spanish Institut, Trajectòries-80, LONDRES (Anglaterra).- Vuit Gravadors Valencians, Sala d'Art Canigó, ALCOI.- Mostra Cultural del País Valencià, Ajuntament d'Alcoi, ALCOI.- Contemporary Spanish Art, The Hugh Gallery and Municipal Gallery of Modern Art, DUBLIN (Irlanda).- Trajectòries-80, Spanish Institut, MUNICH (Alemanya).- Art-81, Fira Internacional de Mostres, BARCELONA.- Premiere Convergence Jeune Expression, Hall Internacional, Parc Floral, PARIS (França).- Col·lectiva d'Art, Galeria Montgó, DENIA.- Mostra Pro-Monument Martirs de la Llibertat, ALACANT.- Amnesty International, MADRID.- Spanisches Kulturinstitut Wien, Trajectòries-80, VIENA (Àustria).- La Fira, Homenatge a Picasso, MONOVER.- «Mostra Art-Paper», ALCOI.- Sala CAP, Ajuntament, MURO.- Ajuntament, ALGEMESI.- Ajuntament, ONTINYENT.- Ajuntament, PICANYA.- Ajuntament, SANTA POLA.- Palau Comtal, COCENAINA.- Museu d'Art, ELX.- Ajuntament, AIGUES DE BUSOT.- Ajuntament, SAX.- Ajuntament, SEDAVI.- Ajuntament, BETXI.- Setmana Cultural del País Valencià, Ajuntament, ALACANT.- Ajuntament, RIBARROJA.- Sala de l'Ajuntament, LA VALL DE TAVERNES.- Ajuntament, MASSANASSA.- Sala de la CAP, MUTXAMEL.- Sala de la CAP, SANT JOAN.- Ajuntament, PUÇOL.- Ajuntament, BENIGANIM.- Trajectòries-80, Institut d'Espanya, NAPOLS (Itàlia).
- 1982: Institut Reina Sofia, Trajectòries-80, ATENAS (Grecia).- Galeria d'Arte «Levni», Trajectòries-80, ANKARA (Turquia).- Arterder-82, Mostra Internacional d'Art Gràfic, BILBAO.- Alcoi en defensa de la cultura, la Caixa, ALCOI.- Centre Cultural «Atartük», Trajectòries-80, ESTAMBUL (Turquia).- 40 Years of Spanish Art, Jordan National Gallery of Fine Arts, AMMAN (Jordània).- Fons d'Art del IEA, la Caixa, ALCOI.- La Figuració, Sala Ministeri de Cultura, ALACANT.- Dibuixos i Gravats, Ministeri de Cultura, ALACANT.- «Mostra Art-Paper» a: Sala Amics de la Cultura, NOVELDA.- Ajuntament, ROCAFORT.- Sala de la CAP, PEDREGUER.- Sala de la CAP, BENIDORM.- Sala de la CAP, ALTEA.- Ajuntament, MONOVER.- Sala INESCOP, ELDA.- Palau Municipal, GANDIA.- Centre Cultural Castallut, CASTALLA.- Sala Ajuntament, VILLENA.- «Bhirsari Institute of Modern Art», Trajectòries-80, BANGKOK (Tailàndia).- Spanish Embassy, Trajectòries-80, SEUL (Corea del Sur).- University of Toronto, Art Català Contemporani, TORONTO (Canada).- Expocultura, Palau de Congressos, BARCELONA.- Boston Public Library, Setmana d'Art Català, BOSTON (USA).- Trajectòries-80, Consell Indi de Relacions Culturals, NUEVA DELHI (Índia).- Spanish Institut, Trajectòries-80, CANBERRA (Austràlia).- Jeune Peinture - Jeune Expression, PARIS (França).- Perché non esponiamo colombe, Festa delle fabbriche, Giardini di Via dei Mille, MAIRANO (Itàlia).- 20 Pittori per la Pace, Perche non esponiamo colombe, Festa de l'Unità, BRESCIA (Itàlia).- Ibizagrac-82, col·lectiva Bienal d'Eivissa, EIVISSA.- Mostra Plàstica del IEA, Aula de Cultura de la CAAM, ALACANT.- Grans Obres de Petit Format, Galeria Canem, CASTELLO.- Mediterrània Centre Visual d'Art, quatre pintors, ALACANT.
- 1983: Universitat de New York, «Art Català Contemporani», NEW YORK (USA).- Capella de l'Antic Hospital, La Bienal d'Eivissa, BARCELONA.- Mostra col·lectiva Ibizagrac-82, MADRID.- Mostra col·lectiva, Galleria d'Arte «La Viscontea», RHO, MILANO (Itàlia).- Smithsonian Institut of Washington, Mostra de Cultura i Art Contemporani Català, WASHINGTON (USA).- Per il Lavoratori della Fabbbrica Fenotti e Comini, 94 Artisti, BRESCIA (Itàlia).- Maison des Arts, Exposició d'obra gràfica, BARCELONA.- Fira Internacional de Bilbao, «Arterder-83», BILBAO.- Instituto Storico della Resistenza, Mostra col·lectiva, AOSTA (Itàlia).- Jornades Artístiques del Centre d'Informació Artística, Galeria Parnaso, MALLORCA.- Galeria Taller, Mostra de Colors, ALACANT.- Per la Pace, Mostra Itinerant, Festival Nazionale de l'Unità, ROMA (Itàlia).- Salon International d'Arles, Palais des Congrès, Salle Van-Gogh, ARLES (França).- Proposta per un Manifesto per la Pace, Festival Nazionale del PCI, REGGIO EMILIA (Itàlia).- Sala Municipal, Art d'Avui al País Valencià, ONDA.- Setmanes Catalanes a Karlsruhe, KARLSRUHE (Alemanya).- El Túnel, Sala Experimental, VILLENA.- Kataluniar Pintura Gaur, Museu Municipal de Sant Telmo, SANT SEBASTIA.- Ajuntament de Tossa, La Cadira, Formes Visuals, TOSSA.
- 1984: Galeria Subex, La Cadira, Formes Visuals, BARCELONA.- Acadèmia de Belles Arts, La Cadira, SABADELL.- Sales del Banc de Bilbao, La Cadira, VILLA NOVA I LA GELTRU.- Sala Gòtica de la Cúria Reial, La Cadira, BESALU.- Col·lectiva Internazionale di Grafica, Galleria Viscontea, RHO, MILANO (Itàlia).- Los Lavaderos, Sala Municipal, Homenatge a Westerdhal, TENERIFE.- Col·legi d'Arquitectes, Homenatge a Westerdhal, TENERIFE.- Círculo de BB.AA., Homenatge a Westerdhal, TENERIFE.- Mostra col·lectiva inaugural, Llar del Pensionista, MONOVER.- La Cadira, TERRASSA.- La Cadira, OLOT.- La Cadira, GRANOLLERS.- Sala de la CAAM, Trajectòria, Galeria 11, ELX.- 25 d'Abril a La Vila Joiosa, col·lectiva de pintura, LA VILA.- Castell de la Bisbal, La Cadira, LA BISBAL.- Casa de Cultura, Tomàs de Lorenzana, La Cadira, GIRONA.- Sala Gòtica de l'Institut d'Estudis Llerdencs, La Cadira, LLEIDA.- 44 Pintors Alacantins, Caixa d'Estalvis Provincial, ALACANT.- Exposició Internacional d'Arts Plàstiques, Palau de Congressos, ciça, BARCELONA.- Galeria «El Coleccionista», A. Joan Fuster, MADRID.- Art Valencià-84, Centre Municipal de Cultura, ALCOI.- Homenatge a Westerdhal, Castillo de San José, LANZAROTE.- Casa-Museo Colón, Homenatge a Westerdhal, LAS PALMAS.- Galeria Vegueta i Casas Consistoriales, Homenatge a Westerdhal, LAS PALMAS.- Interarte-84, Fira de Mostres, Diputació d'Alacant, VALENCIA.- Mostra Museu Allende, Ajuntament, PETRER.- Mostra Museu Allende, Casa de Cultura, ELDA.- Mostra Museu Allende, Museu d'Art Contemporani, ELX.- Mostra Museu Allende, Centre Municipal de Cultura, ALCOI.- Galeria Estudi, Obra Gràfica 1, Expo. Inaugural, VILA-REAL.- Galeria Zona Lliure, Inaugural, SILLA.- Facultat de Filosofia i Lletres, Homenatge a Sanchis Guarnier, VALENCIA.
- 1985: Mostra Museu Allende, Centre Cultural «Vila d'Ibi», IBI.- Mostra Museu Allende, LA VILA.- Sala Lleida, Caixa de Barcelona, Llegim Sabates, LLEIDA.- Sala Tarragona, Caixa de Barcelona, Llegim Sabates, TARRAGONA.- Sala Manresa, Caixa de Barcelona, Llegim Sabates, TARRAGONA.- Sala Manresa, Caixa de Barcelona, Llegim Sabates, MANRESA.- Homenatge a Sempere, Congrés d'Estudis de l'Alcoià-Comtat, Casa de Cultura, IBI.- Homenatge a Sempere, Palau de l'Ajuntament, ONIL.- Homenatge a Sempere, Societat Cultural del Campet, CAMP DE MIRRA.- T. Shirt-Art Contemporani S. Camisetes, Sala Parpalló, VALENCIA.- Art a València, Promocions Culturals del País Valencià, Sala Ajuntament, QUART DE POBLET.- Art a València, Sala Ajuntament, PAIPORTA.- Homenatge a Sempere, Sala Ajuntament, BENEIXAMA.- Homenatge a Sempere, Casa de Cultura, CASTALLA.- Homenatge a Sempere, Sala Ajuntament, XIXONA.- Homenatge a Sempere, Sala Caixa d'Estalvis Provincial d'Alacant i Ajuntament, MURO.- Peintres du Pays Valencien, Bibliothèque Municipale de Cisteron, 10 pintors, CISTERON (França).- Art a València, del 1960 al 1980, Sala Ajuntament, BENIDORM.- Grans Obres de Petit Format, Galeria Canem, CASTELLO.- Interarte, Saló Internacional d'Art del Mediterrani, Stand Promocions Culturals del País Valencià, Fira de Mostres, VALENCIA.

1986: Homenatge a Sempere, Congr s d'Estudis de l'Alcoià-Comtat, Centre Municipal de Cultura, ALCOI.- Plàstica Valenciana Contemporània, La Llotja, Promocions Culturals del País Valencià i Ajuntament, VALENCIA.- Sala Noble del Palau de la Diputació, Plàstica Valenciana Contemporània, Promocions Culturals del País Valencià, CASTELLO.- Llibreria d' vila, Capsa de Somnis, VALENCIA.- Sala d'Exposicions de l'Ajuntament, Capsa de Somnis, MONOVER.- Casa de Cultura, Capsa de Somnis, TAVERNES DE VALLDIGNA.- Expo. Collectiva d'Arts Plàstiques, Casa d'Alcoi, Sala de la Caixa d'Estalvis Provincial, ALACANT.- Llibreria Cavallers de Neu, Capsa de Somnis, VALENCIA.- Centro Cultural de la Villa de Madrid, «68 Plàstics Valencians», Promocions Culturals del País Valencià, MADRID.

MUSEUS

Museu d'Art Modern de Barcelona, BARCELONA.
 Museo de Arte Contemporáneo de Bilbao, BILBAO.
 Museu Municipal de Mataró, MATARO.
 Museum Oldham, LANCESHIRE (Anglaterra).
 North Chadderton Modern School, LANCS (Anglaterra).
 Museu d'Art Contempor ni de Vila-Famós, VILA-FAMES (Castell ).
 Museu Palau de la Diputació d'Alacant, ALACANT.
 Collections NMS Tiptoe, LONDRES (Anglaterra).
 Comune di Parigi, MILANO (Italia).
 Museu de Pintura «Azorín», MONOVER.
 Museo de Arte Contemporáneo de León, LEON.
 Comune di Pesaro, PESARO (Italia).
 Musei d'Arte Moderna di Sassoferrato, SASSOFERRATO (Italia).
 Museo de Arte (Palacio Provincial), MALAGA.
 Museu d'Art Contempor ni d'Eivissa, EIVISSA (Illes Balears).
 Casa Municipal de Cultura i Ajuntament d'Alcoi, ALCOI.
 Museo de Arte Moderno del Altoarag n, HUESCA.
 Musée d'Art a L dz, LODZ (Polònia).
 Museo Nacional de Arte Moderno, LA HABANA (Cuba).
 Museo de Arte Contemporáneo de Sevilla, SEVILLA.
 Musée d'Art Slovenj Gradec, SLOVENIE (Iugoslàvia).
 Muzeum Narodowe w Kraków, CRACOVIA (Polònia).
 Museo de Arte Contemporáneo de Lanzarote, LANZAROTE.
 National Museum in Bytom, BYTOM (Polònia).
 Museu Internacional de la Resistència Salvador Allende (Itinerant).
 Museu Int. Escarré, Minories E. i Nationals, CATALUNYA NORD.
 Fundació «J. Miró», Fons d'Art, «Avui », BARCELONA.
 Museu d'Art Contempor ni d'Elx, ELX.
 Museu d'Art Contempor ni dels Països Catalans, BANYOLES.
 Museo de Tenerife, Fons d'Art ACA, TENERIFE.
 Collezione Universit  d'Urbino, URBINO (Italia).
 Museo Etnográfico Tiranese, TIRANO (Italia).
 Palazzo delle Manifestazioni, SALSSOMAGGIORE (Italia).
 Palau de l'Ajuntament d'Alacant, ALACANT.
 International Psychoanalytical Association, LONDRES (Anglaterra).
 Museu Pierrot-Moore, Fons Gràfic, CADAQUES.
 Kupferstichkabinette der Staatlichen Museum, BERLIN (Alemanya).
 Museen Kunstsammlungen Dresdens, DRESDENS (Alemanya).
 Museu de Sargadelos, LUGO.
 Sigmund Freud Museum, VIENA ( ustria).
 Museu de Dibuix del Altoarag n, SABI NIGO.
 Verband Bildender Künstler der, BERLIN (Alemanya).
 Col.lecci  Gràfica del Museu de Belles Arts, VALENCIA.
 Musée Ariana d'Art et d'Histoire, GENEVE (Su ssa).
 Museum der Bildenden Künste zu Leipzig, LEIPZIG (Alemanya).
 Herzog August Bibliothek, WOLFENB TTTEL (Alemanya Occ.).
 Panstowowe Muzeum na Majdanku, LUBLIN (Pol nia).

COLLECCIONS INTERNACIONALS

Goodman Gallery, ILLINOIS (USA).
 Jean Baxton, LONDON (GB).
 Woodstock Gallery, LONDON (GB).
 Brian Leeslye, LONDON (GB).
 Philip Thomas, GRASSCROFT (GB).
 Sandra Mason Smith, GREENFIELD (GB).
 Paterloo Gallery, MANCHESTER (GB).
 Universal Art, ONTARIO (Canadà).
 Herve Pouzet des Isles, MARSEILLES (França).
 Galerie Miroir, MONTPELLIER (França).
 Galleria Lo Spazio, BRESCIA (Italia).
 Roberto Bogarelli, CASTIGLIONE (Italia).
 G. P. Turner, DOVER-KENT (GB).
 Andrey Docker, CHADDERTON-OLDHAM (GB).
 E. Griffiths, GRASSCROFT (GB).
 Peter Burke, LONDON (GB).
 Ketil Brenna Lund, FREDRWSTAD (Noruega).
 B. H. Corner Gallery, LONDON (GB).
 Galleria l'Agrifoglio, MILANO (Italia).
 Modern Art Gallery, ANTWERBEN (Bèlgica).
 Spanish-American Cultural, NEW BRITAIN (USA).
 Academia Internacional d'Autors, ANDORRA.
 Casa Nostra de Suissa, WINTERTHUR (CH).
 Visual Art Center, NAPOLI (Italia).
 Stina Berger, HELSINKI (Finlàndia).
 Shepherd House, CHADDERTON (GB).
 Bruce R. Taylor, FOLKESTONE (GB).
 William Stephen Berry, OXFORD (GB).
 Claudia Romeu, CANNES (França).
 Klaus Brenkle, KÖLN (Alemanya).
 Joachim Opitz, BERLIN (Alemanya).
 M. Thorner, DOVER-KENT (GB).
 Centro Culturale per l'Informazione Visiva, ROMA (Italia).
 V. Berliner Künstler, BERLIN (Alemanya).
 Galerie Multiples, MARSEILLE (França).
 Galleria d'Arte Moderna, Il Ponte, VALDARNO (Italia).
 Birgita Von Euler, UPPSALA (Suècia).
 Mona Brenna, DOVER-KENT (GB).
 Sharkey Jean, DOVER-KENT (GB).
 M. Avlanier, MONTGERON (França).
 Marlyse Schmid, NIJMEJEN (Holanda).
 David Sampson, LONDON (GB).
 Bob Van Haute-Proost, ZWYNDRERECHT-ANTW (Bèlgica).
 Aimè Proost, ANTWERPEN (Bèlgica).
 Bruno Rinaldi, BRESCIA (Italia).
 Carlo Paini, BRESCIA (Italia).
 Sari Oltra-Biri, LONDON (GB).
 Poone Dick, DOVER-KENT (GB).
 Annette Longreen, BIRBEROD (Dinamarca).
 Lilian Gethic, MANCHESTER (GB).
 Peter C. Cardwell, WELLING-KENT (GB).
 Juli Labernia, MONTPELLIER (França).
 Wolf D. Grahmann, HAMBURG (Alemanya).
 Gian Piero Valentini, CALCINATO (Italia).
 Julian Pacheco, CALCINATO (Italia).
 Claudio Zilioli, BRESCIA (Italia).
 Tonino Mengarelli, ANCONA (Italia).
 Giorgio Gradara, ANCONA (Italia).
 Ruth Miller, LONDON (GB).
 Philip Mc Intyre, ARLINGTON (USA).
 Manfred Winands, HAMBURG (Alemanya).
 Marian Sneider, MIAMI-FLORIDA (USA).
 Peter Schuster, VIENNA (Austria).
 Floriano de Santi, BRESCIA (Italia).
 Maestri Remo, CALCINATO (Italia).
 Georges Vanandenaerde, ARDOOIE (Bèlgica).
 Miguel Herberg, ROMA (Italia).
 Libreria Internazionale Einaudi, MILANO (Italia).
 Henry M. Goodman, NILES-ILLINOIS (USA).
 Jochen Lorenz, HAGEN (Alemanya).
 Kunshaus Fischinger, STUTTGART (Alemanya).
 Rene Henny, GRANDUAUX (Suissa).
 Annikki Vanh Konen, HELSINKI (Finlàndia).
 Klaus Wilde, STUTTGART (Alemanya).

Joelynn S. Malkin, MARYLAND (USA).
 Anna Resuik, PARIS (França).
 Frank Orford, LONDON (GB).
 Regina N. de Winograd, BUENOS AIRES (Argentina).
 Olli Seppala, HELSINKI (Finlàndia).
 K. H. Mathes, HINDENBURG (Alemanya).
 Doris Steffen, KAISERSESCH (Alemanya).
 Marc Renbins, NEW YORK (USA).
 González Enloe, MEXICO (Mèxic).
 J. Groen-Prakken, AMSTELVEEN (Holanda).
 Natalio Kuik, BUENOS AIRES (Argentina).
 Xavier Menard, CHATEAUBRIANT (França).
 J. Levinkind, DUBLIN (Irlanda).
 Abel Magalhaes G. Pereira, HAASRODE (Bèlgica).
 Svengard, KUNGALU (Suècia).
 Manolita d'Albiol, LA CIOTAT (França).
 Bo Larsson, NACKA (Suècia).
 Sara Olstein Sinay, BUENOS AIRES (Argentina).
 Karen Brecht, HEILDELBERG (Alemanya).
 Rosen Renee, SEHOTEN (Bèlgica).
 Pedro Lucas, LISBOA (Portugal).
 Ina Kapp, FRANKFURT (Alemanya).
 Horacio Etchegoyen, BUENOS AIRES (Argentina).
 Bernhard Munk, FREIBURG (Alemanya).
 Dr. Ohlmeier, STANFENBERG (Alemanya).
 David Heilbrunn, ONTARIO (Canadà).
 Britta Kinstrom, LULEA (Suècia).
 Kar Skogen, KONGSBERG (Noruega).
 Jean Paul Blot, PARIS (França).
 Leon Tihange, COMBLAIN-LA-TOUR (Bèlgica).
 A.G.L. Tuns, ROTHERDAM (Holanda).
 Jens Hagen, KÖLN (Alemanya).
 Angel Garma, BUENOS AIRES (Argentina).
 Galleria della Francesca, FORLI (Italia).
 Biblioteca di Cafenedolo, CARFENEDOLO (Italia).
 Paul Polzin, ESSEN (Alemanya).
 Martha Maldonado, BOGOTA (Colòmbia).
 Ubrirh Spörel, MUNSTER (Alemanya).
 Esther Aznar, CARACAS (Veneçuela).
 Fran Ruth Cycon, STUTTGART (Alemanya).
 Dr. Ehebal, HAMBURG (Alemanya).
 Dolores Torres, CARACAS (Veneçuela).
 Dr. Fisch, BUENOS AIRES (Argentina).
 Peter Cranzler, HEILDELBERG (Alemanya).
 Thomas Nehls, LEVERKUSEN (Alemanya).
 Erik Strandholm, VANTAA.
 J. Wallingna, EELDE (Holanda).
 Henri Verbrugh, UTRECHT (Holanda).
 Willem Weerdestegijn, DORDRECHT (Holanda).
 Joel Zac, STUTTGART (Alemanya).
 Jaquelin Pereg, OUTREMONT (Canadà).
 Dr. Appy, STUTTGART (Alemanya).
 Ira Brenner, PHILADELPHIA (USA).
 M. E. Ardjomandi, GÖTTINGEN (Alemanya).
 C. P. J. M. Merkelbach, AMSTERDAM (Holanda).
 Kulturverein der Katalanish, HANNOVER (Alemanya).
 Circolo Culturale di Brescia, BRESCIA (Italia).
 Palazzo del Parco, BORDIGHERA (Italia).
 Sala Comunale, ANGIARI (Italia).
 Libreria Feltrinelli, PARMA (Italia).
 Sallone della Cooperativa, PEDEMONTE (Italia).
 Ass. Artisti Bresciani, BRESCIA (Italia).
 Galleria Kursaal, IESOLO LIDO (Italia).
 North American Cultural Society, NEW YORK (USA).
 V. Schroër, HAMBURG (Alemanya).
 Pischel Fav, BOCHUM (Alemanya).
 Esa Ros, HELSINKI (Finlàndia).
 Palacio Espasa, CHENE-BOUGERIES-GE (Suissa).
 Andrée Alteens, BRUXELLES (Bèlgica).
 Leena Lioti, HELSINKI (Finlàndia).
 Denie Ferdý, LIERDE (Bèlgica).
 B. Wichrowski, OVERATH (Alemanya).
 Schollaert, WOLUWE (Bèlgica).
 Jens Hundneser, CLADHECH (Alemanya).
 Moortemans, BRUXELLES (Bèlgica).
 Dendarieta, LIEGE (Bèlgica).

CENTRE CULTURAL DE LA VILA D'IBI

EXPOSICIÓ: PINTEU PINTURA
Obres d'ANTONI MIRÓ

Des del 19 de febrer al 15 de març del 1988

Horari: 10 a 13 - 17 a 21'30 hores

Dia 19 de febrer, a les 20 hores

Acte inaugural a càrrec del

Sr. En CIPRIÀ CISCAR

Conseller de Cultura de la Generalitat Valenciana

Presentació del llibre-catàleg:

Antoni Miró, «L'ESTRANYA OBSESSIÓ DE PINTAR PINTURA»,
per Romà de la Calle

Presentació del llibre:

«TRENTA AL CERCLE VERS ANTONI MIRÓ»,

recull de poesia de diversos autors: Alberti, Alpera, Estellés, Berenguer, Bernàcer, Jordi Botella, J.V. Botella, Bru de Sala, Gonçal Castelló, Contre-ras, Corredor Matheos, Dàrias, Espriu, Fabregat, Fuster, Gades, Granell, J.V. Hernández, Jàfer, Ovidi Montllor, Elisabet Orri, Pérez i Montaner, Pérez i Tomàs, Piera, Lluís Rodríguez, Sempere, Pablo Serrano, I.C. Simó, Antoni Uriol, Joan Valls.

Editat pel Fons Editorial de la Caixa d'Estalvis Provincial d'Alacant,
amb la col·laboració d'Edicions de la Guerra de València.

Presentació del video:

«Pinteu Pintura» - Antoni Miró, realitzat per I.U.S.A. (Iniciativas Universitarias, S.A.), Universitat d'Alacant.

Produeix la Caixa d'Estalvis Provincial d'Alacant.

Música de XAVIER DÀRIAS, per a «Pinteu Pintura».

«VIDRES» (18'30''), Royal Philharmonic Orchestra

«EL JOC DE LA FUGA» (18'40''). Piano: Gregori Casasempere

«VICMAR» (18'09''), Royal Philharmonic Orchestra

«SUIT DE SET TONS» (Selecció: 18'13'').

Guitarra: Flores Chaviano

Imprimeix: Gràfiques DÍAZ, S.L. Alacant

Dipòsit Legal: A.107-1987

Disseny: ANTONI MIRÓ

Organitza i patrocina:

CAIXA D'ESTALVIS PROVINCIAL D'ALACANT

(Obra Social i Cultural)

AJUNTAMENT D'IBI (Regidoria de Cultura)

AJUNTAMENT D'IBI

**CAIXA D'ESTALVIS
PROVINCIAL D'ALACANT**

Col.labora:

INSTITUT D'ESTUDIS «JUAN GIL-ALBERT»

AJUNTAMENT D'IBI
(Regidoria de Cultura)

**CAIXA D'ESTALVIS
PROVINCIAL D'ALACANT**

Obra Social i Cultural